

Poporul englez  
impotriva armelor  
nucleare.

(Reportajul „Marșul  
Păcii” în pag. 8-9)

Fotografii: KEYSTONE



*Proletari din toate țările, uniți-vă!*  
**FLACARA**  
REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ  
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Biblioteca Centrală  
Regiment  
Dimitrie D. D. D.



**În acest număr:**

ag. 4 — Marea glorie a Teatrului Mic — corespondență din Moscova de I. S. Verșnina.

ag. 5-6 — Un țel unic — reportaj de B. Coriban.

Sub cerurile pașnice — poezie de Victor Tulbure.

Dunărea — poezie de Al. Andrițoiu.

ag. 7 — Mi le-a șoptit pădurea... — reportaj de Liliانا Șaplan.

ag. 8-9 — Stop „H” bomb tests! — Marșul păcii din Anglia.

ag. 10 — Secretul — schiță de C. Bozbiți.

Marele cânt — poezie de Mihail Cosma.

ag. 11-12 — Vă rugăm: o singură propunere (II) — anchetă de G. Manole.

Interviu la „Athenée Palace” — de Vasile Mihnea.

ag. 13-14-15 — Nașterea fiului — de Marietta Șaghinian.

Poza — poezie de Vasili Kazin.

ag. 16-17 — În clasa I-a... la școala vieții — fotoreportaj de M. Bonda și Lică Iosif.

ag. 18 — De la Pepelea Giscariu la Matei Giscariu — de Ștefan Izsák.

Cronica melomanului: „Frumoasa Elena” la Galați.

ag. 19 — Scriitori și cărți: Jurnalul Verei Inber — de L. Voita; Prietenii ai umanității; În întâmpinarea zorilor — de Tatiana Nicolescu.

ag. 20-21 — De ce m-a excomunicat Papa — foileton de Orazio Landi.

ag. 22-23 — Două fetițe și părinții lor... — reportaj de St. Hălmoș.

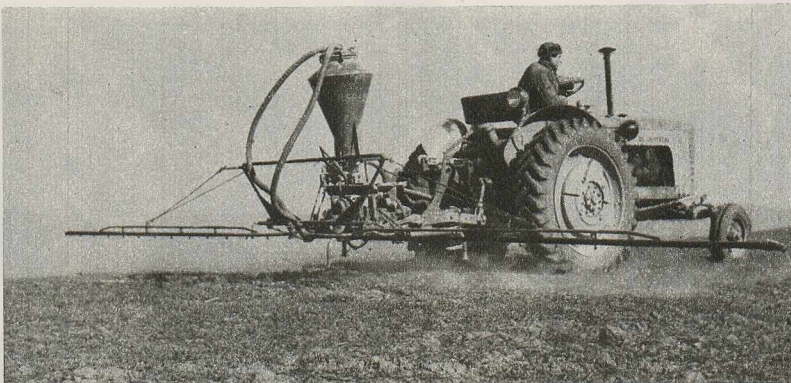
ag. 24 — Cuvinte încrucșate; Polul Nord — cale liberă; Știați că?...

ag. 25 — Modă; Din rețetele frumuseții.

ag. 26 — Festivalul speranțelor artistice — de I. Hristea.

ag. 27 — În jurul globului.

# PRIVIȚI CU NOI!



ÎN RĂZBOI ÎMPOTRIVA DĂUNĂTORILOR se află și G. A. S. „Dr Alexandrov” din raionul Măcin. Cu un aparat special remorcat de tractor, mecanizatorul V. Mereuță execută lucrări de prăfuire cu hexacloran a ogoarelor cultivate cu grâu de toamnă.



DORMITOARE PLUTITOARE PENTRU MUNCITORII DIN DELTA DUNĂRII. Atelierele navale din Smîrdanul Nou — reg. Galați — construiesc pontoane-dormitoare cu o capacitate de 50-80 de paturi. Dormitoarele plutitoare sînt prevăzute cu încălzire centrală, bucătării, băi, săli de mese etc.



PESTE VALEA CĂTINEI au fost construite — în anii puterii populare — nenumărate poduri suspendate. Aceste poduri, de peste 100 m lungime, ușurează trecerea văii, care se făcea pe niște punți improvizate din scinduri și pietroale ce preveneau nenumărate accidente.

Fotografie de A. Mihailopol



SEMNAT: ION CREANGĂ, „Școlariul Popoviciu Dimitrie din Secțiunea II-a a clasei aunei primară de băieți de la Trei Erarhi, din Iași încind examenul semestrului al doilea al anului școlar 1868 în 20 luni, a meritat notele următoare: Lectura 9 (noue)... Formarea literelor și cifrelor: 9 (noue)...”

Așa începe „adeverința de examen”, iscălită acum 89 de ani de institutorul Ion Creangă, pentru unul dintre elevii săi. Adevărul este că aceasta a fost găsită în biblioteca actriței Lily Popovici, fiica fostului elev al lui Creangă, baritonul Dimitrie Popovici-Beyreuth.

ARTISTEEL POPORULUI George Calboreanu realizează o creație excepțională în rolul lui Ștefan cel Mare din piesa „Apus de soare” de Barbu Delavrancea, al cărui centenar a fost sărbătorit de curând. După spectacolul festiv, actorul George Calboreanu a fost călduros felicitat de pianista Celia Delavrancea și arhitecta Henrietta Delavrancea-Gibory, fiicele marelui scriitor Barbu Delavrancea.

Fotografie de M. Mayer



ÎN AL ȘASELEA AN DE ACTIVITATE. Recent, orchestra simfonică de stat „Ciprian Porumbescu” din Ploiești a intrat în al șaselea an de activitate. În acest timp, formația muzicală a dat aproape 200 de concerte din repertoriul universal — unele din ele bucurându-se de colaborarea unor soliști de seamă ca: Radu Aldulescu, Ion Voicu, Vladimir Orlov, Silvia Serbescu, Maria Fotino ș.a.

Fotografie de L. Morel



NOI PRODUSE DE ARTĂ POPULARĂ. Cu prietajul unui ceramică românească, cooperativa „Artă Populară” din Capitală a creat o serie de noi produse, ca serviciile de via, juică, cafea, vase de flori, vase decorative ș.a. Multe dintre acestea au fost premiate în cadrul concursului de artă populară organizat de U.C.E.C.O.M.

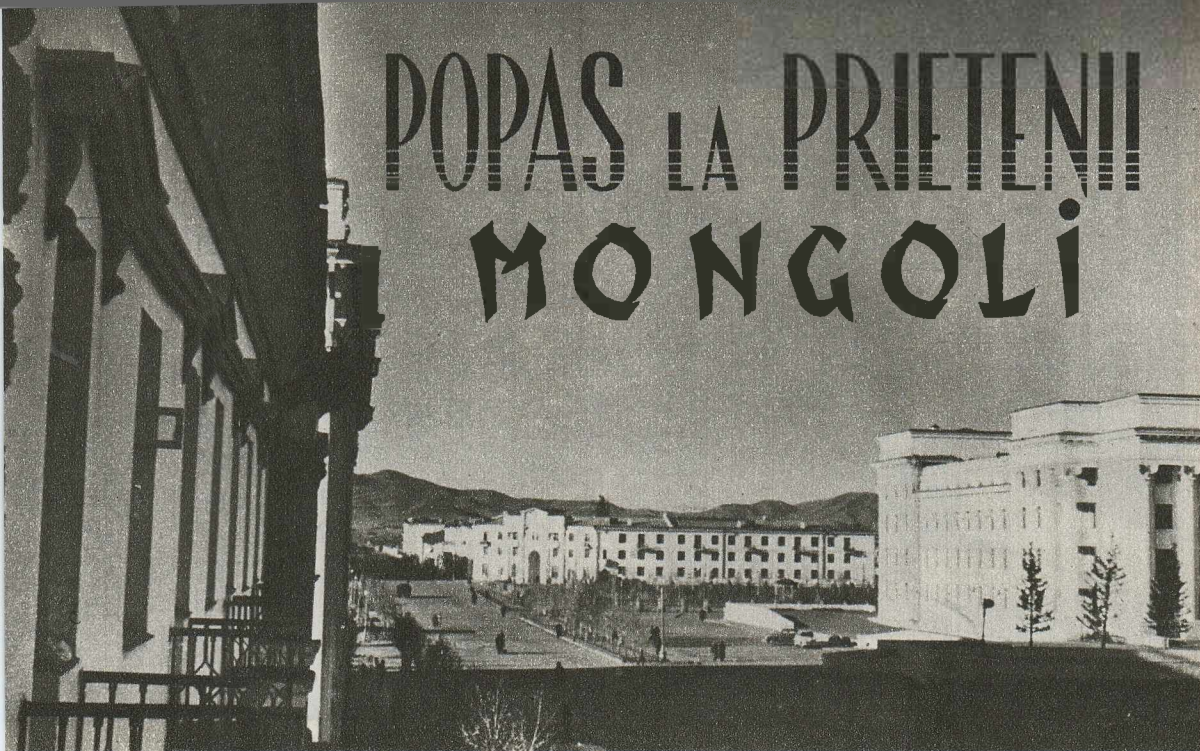


Fotografie de E. Trifan





# POPAS LA PRIETENII MONGOLI



← Acolo unde altădată erau doar câteva iurte, s-au ridicat în anii puterii populare străzi cu clădiri moderne. Iată o vedere de pe strada Cioibalsan din Ulan Bator.

Relicve ale trecutului, templele budist-lamaiste (astăzi muzee) sînt păstrate cu grijă. În fotografie: un asemenea templu din cartierul chinezesc al Ulan Batorului ↓



**N**e aflam deasupra lacului Baical. Stewardesa se apropie de mine și mă întrebă pe un ton glumeț dacă doresc să am noroc în viață.

— De bună seamă — îi răspunsei zimbînd.

— Atunci — îmi spuse ea — să-ți dau un sfat: aruncă vreo cîteva monede în apele liniștite ale lacului. Așa e tradiția...

Fără îndoială că n-am scăpat prilejul...

Dincolo de Baical și pînă către deșertul Gobi se întindea țara către care mă îndreptam. Îmi era tot atît de necunoscută, ca și „metoda” de-a deveni norocos pe care mi-o împărtășise stewardesa, Cunoșteam prea puține lucruri despre Republica Populară Mongolă și despre oamenii ei.

Dar au trecut numai cîteva zile și iată că îndrăgisem Mongolia nouă și legasem prietenii pentru întreaga viață, în ciuda miilor de kilometri care ne despart...

În capitala țării — Ulan Bator — am zăbovit mai mult, Orașul — se spune — este vechi de peste trei sute de ani. Dar pînă în anul Revoluției populare mongole, prin locurile acestea nu găseai decît niște ulițe întortocheate, cîteva palate de-ale feudalilor, prăvălii ale negustorilor străini și, încolo, doar iurte sărăcicioase. Astăzi, orașul capătă un aspect tot mai modern. Din piața Suhe-Bator se respiră mai multe străzi de-a lungul cărora se înșiruie clădiri mari, magazine, instituții administrative, culturale și științifice. Am vizitat marelui combinat industrial „Cioibalsan” din sud-estul orașului — mindria tinerei industriei mongole — Teatrul de Operă și cîteva muzee instalate în biserici budist-șamaniste și budist-lamaiste.

Dar drumurile Mongoliei mă așteptau. Parcurgîndu-le, am putut cunoaște viața arașilor, oameni la care ocupația creșterii animalelor s-a transmis din tată în fiu. La 80 km de Ulan Bator am vizitat cooperativa de arași „Zamt”, în care vreo 60 de familii de arași îngrijesc peste 20.000 de vite. Acolo am făcut cunoștință cu ospitalitatea mongolă și cu renumitul cumis, cea mai populară băutură din Mongolia. Și tot acolo, după ce am fost rugat — și nu din politețe — să povestesc despre patria mea, un bătrîn arat a început să istorisească și el

...Să fi fost acum vreo patru decenii. Un meșter iscusit în făurirea săbiilor a fost aruncat dincolo de gratii și silit de temnicieri să lucreze o sabie de aur. Meșterul s-a apucat de treabă. După multă trudă a dat de capăt. Lama săbiei strălucea de-ți lua ochii. Sub miner, bătrînul încrustase chipul lui Lenin și scrisese aceste cîteva cuvinte: „Înainte, mongoli! Moarte călăilor!” Și, cu acest paloș în mină, meșterul a izbutit să scape din temniță.

Sub conducerea Partidului Popular-Revoluționar Mongol, întregul popor și-a cucerit cu sabia în mină, asemeni viteazului din legendă, libertatea mult rîvnită. „Ne-au însuflețit în luptă îndemnurile marelui Lenin” — mi-a spus în încheiere bătrînul arat. Și aceasta n-o uităm niciodată. După cum nu vom uita că țările noastre sînt și vor fi, în pofida distanțelor, pe vecie prietene.

Ing. Smarand DUICA

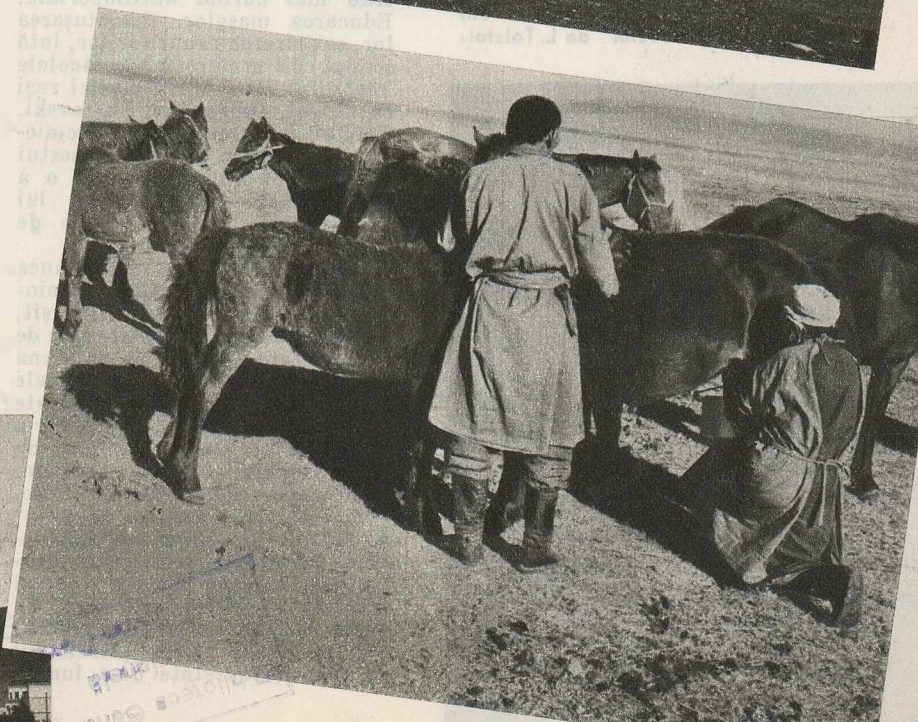
Fotografiile autorului

O băutură foarte populară în R. P. Mongolă este cumisul — rezultatul unui proces de fermentație a laptelui de iapă. În fotografie: mulsul iepelor la ferma de stat Jargalant. →

Statuia ecvestră a lui Suhe-Bator, din centrul capitalei mongole. ↓



Popor de păstori din timpuri străvechi, mongoli erau nevoiți să peregrineze din loc în loc, în căutare de pășuni. De aceea locuința lor a trebuit adaptată acestui fel de trai. În fotografie, o iurtă — locuința transportabilă a păstorului mongol ↓





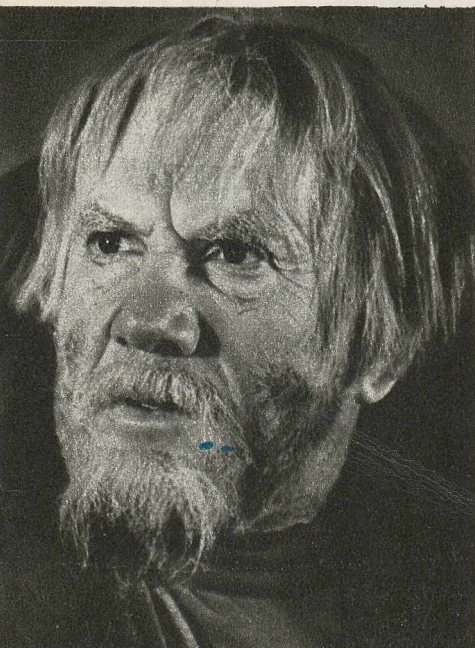


Artistul poporului al U. R. S. S.,  
M. I. Jarov.



V. N. Pașennaia, artistă a poporului a  
U.R.S.S., în „Lupii și Oile” de Ostrovski.

I. V. Ilinski, în rolul lui Akim din  
„Puterea întunericului” de L. Tolstoi.



O scenă din piesa „Satul Stepancikovo și locuitorii săi” de Dostoievski. În rolurile principale: E. D. Turcianinov (centru) și I. V. Ilinski (dreapta), artiști ai poporului ai U.R.S.S., laureați ai Premiului Stalin.

## MAREA GLORIE A TEATRULUI MIC

De 134 de ani în piața Sverdlov din Moscova se înalță clădirea masivă a Teatrului Mic, unul din cele mai vechi și mai iubite teatre moscovite. Aci au văzut lumina rampei numeroase opere dramatice ale unora dintre cei mai de seamă scriitori ruși și sovietici, aci au jucat cei mai talentați actori, care și-au pus arta lor în slujba maselor. Niciodată actorii acestei scene nu s-au gândit doar să-și „distreze” spectatorii. Ei au căutat totdeauna ca prin jocul lor să le trezească dragostea față de popor, năzuința fierbinte spre libertate, dreptate și adevăr. Încă de la sfârșitul veacului trecut, când întrebai pe un moscovit unde și-a făcut studiile, îți răspundea: „Am urmat liceul, dar am învățat la Teatrul Mic”. Studenții considerau acest teatru drept „a doua universitate a Moscovei”.

În primii ani ai ființării lui, teatrul purta denumirea oficială de „Imperial”, dar țelurile pe care colectivul și le propusese erau mai curînd antiimperiale. Educarea maselor, descătușarea lor, satirizarea asupritorilor, iată scopul ce-l urmăreau spectacolele Teatrului Mic. Marii clasici ruși ca: Gogol, Griboedov, Ostrovski, Tolstoi își prezentau în premieră piesele lor pe scena acestui teatru. Tot aici își găseau o a doua viață eroii pieselor lui Shakespeare, Schiller, Lope de Vega și alții.

Teatrului Mic i se mai spunea „Casa lui Șepkin”. Mihail Semionovici Șepkin, actor desăvîrșit, a pus bazele școlii realiste ruse de interpretare. El a adus pe scena teatrului însăși viața. Reformele lui în teatru pot fi comparate cu acelea pe care Pușkin le-a realizat în literatură. Ani de zile, Șepkin a dat o strălucire nemaicunoscută Teatrului Mic.

Mai tirziu „Casa lui Șepkin” a devenit și „Casa lui Ostrovski”. Numele acestui mare dramaturg, a cărui statuie domină intrarea teatrului, este legat de peste o sută de ani de Teatrul Mic, pe scena căruia piesele lui au fost interpretate de-a lungul

— CORESPONDENȚĂ DIN  
MOSCOVA —

de I. S. VERȘININA

Fotografiile de  
E. MICIURINA și I. EFIMOV

vremurilor de o strălucită pleiadă de actori. Mulți dintre aceștia au trecut făclia artei din generație în generație. Astfel, amintim familia renumiților actori Sadovski, ai cărei reprezentanți mai tineri joacă și azi pe scena Teatrului Mic, generația Muzil-Rijovilor, actorii Șumski, Fedotova, Iakovlev, precum și A.A. Lablocikina, E. D. Turcianinova, V. N. Pașennaia și alții alții.

Credincios tradiției de a prezenta cele mai bune realizări ale contemporanilor, Teatrul Mic a fost primul care a înscris în repertoriul său piese pe teme revoluționare. Premiera piesei „Liubov Iarovaia” de K. Treniov, pusă în scenă de Teatrul Mic în 1926 (cu V. N. Pașennaia în rolul titular), a deschis o nouă epocă în istoria teatrului rus. De atunci, piesele dramaturgilor sovietici constituie temelia repertoriului Teatrului Mic.

Marea glorie a teatrului i-au adus-o artiștii cu renume mondialca: P.S. Mocealov, unul dintre cei mai mari tragedieni, Maria Nikolaevna Ermolova, prima artistă a poporului din U.R.S.S., A.P. Lenski, A.I. Iujin, Stepan

→  
I. Likso, artistă emerită a R.S.F.S.R., una dintre interpretele piesei „Aripi” de Al. Korneicuk.

Kuznețov, A.A. Ostujev, K. Zubov, precum și alți actori ca și azi mai joacă și fac cîns școlii teatrale sovietice ca: M. Țarev, I.V. Ilinski, E.N. Gogleva, M.I. Jarov, E.M. Șatrov și mulți alții ce vor putea văzuți cu prilejul turneului care Teatrul Mic Academic Stat din Moscova îl întreprinde în România.





C

ind un singur om are o idee, care pusă în practică va schimba chipul unui lucru, fără îndoială e un fapt îmbucurător, demn de luat în seamă. Dar când zece sau o sută de inși au câte o idee, și fiecare dintre acestea converge spre același țel unic, te

află în fața unei adevărate forțe. Asta înseamnă sfârșitul inerției într-un anumit loc. De acest lucru mi-am dat mai bine seama la uzinele „Vasile Tudose” din Colibași când, după ce am citit contractul colectiv, am întrebat:

— A cui a fost ideea cu organizarea atelierului de segmente din hala 3?...

N-a știut nimeni să-mi răspundă. Și cred că nici nu se putea. La acest lucru s-au gândit zi de zi și muncitorii, și măistrii, și inginerii, și conducătorii întreprinderii. S-a discutat. Apoi ideea a primit o personalitate proprie. Iar când a fost înscrisă în contractul colectiv pe '57, la o mică anchetă i-ar fi reclamat paternitatea zece sau douăzeci de inși.

De aceea, denumirea aceasta de „contract colectiv” mi se pare profund simbolică. Ea întruchiează un efort comun și un țel unic. Fiecare își are aici partea lui de contribuție și răspundere.

Să ne oprim puțin la atelierul de segmente din hala 3. Segmentarii, pentru a putea trece prin toate fazele de prelucrare, aveau de făcut un drum destul de lung. Se turnau într-o hală, apoi erau transportați circa 200 de metri în altă. Pe frig, pe ploaie, pe ninsoare. Dar nu intemperiiile stinghereau, ci risipa considerabilă de timp și efort fizic. Această situație îngreuna munca a mulți muncitori. De aceea în cadrul discuțiilor pentru contractul colectiv s-a născut ideea concentrării a două operații — turnare și prelucrare — în același loc. Ea a fost înscrisă în contractul colectiv pe '57. Era vorba doar de unele amenajări care necesită bani. Cineva trebuia să răs-

# UN ŢEL UNIC

pundă. Astăzi problema e rezolvată. Rezultatele: economie de timp, control mai riguros, reducerea ciclului de fabricație și, bineînțeles, condiții de muncă mult mai bune.

De obicei când e vorba de contractul colectiv, gândul te duce la amenajări social-culturale. Ele sînt mai frapante. Fără a stabili o ierarhie, problemele de producție stipulate în contractul colectiv sînt totuși mai importante. Acestea ajută la ridicarea productivității, la creșterea cîștigului, la ușurarea muncii. Un inginer, Ivăneanu Constantin, și un tehnician, Ceapă Ion, au conceput o instalație de călire electrică a supapelor. Pentru ca punerea în funcție a instalației să fie făcută cît mai repede, muncitorii au propus să fie inclusă în contractul colectiv. Realizată acum, ea asigură o calitate mai bună a călirii supapelor. Cu puțin înainte operația aceasta se făcea după ochi. Dar oricîtă încredere am avea în experiența acelor care executau această muncă, e de preferat totuși exactitatea mașinii, care își face datoria mult mai rapid.

★

Cinematograful era într-o baracă. S-au cheltuit 270.000 lei și astăzi uzina are o sală splendidă. Spital nu exista. Uzina a cheltuit 507.000 lei pentru a se amenaja unul, Ministerul Sănătății a trimis utilaj medical — și astăzi spitalul există.

Ce sumă a cheltuit uzina „Vasile Tudose” ca să realizeze angajamentele întreprinderii prevăzute în contractul colectiv pe anul trecut? 95.000 lei pentru dotarea cantinelor; 46.000 lei la amenajarea noului club; 47.000 lei pentru mesele, scaunele, nop-

O parte din uriașul agregat mecanic de preparare a pămîntului la turnătorii de fontă, care ușurează mult munca muncitorilor și reprezintă traducerea în fapt a angajamentului întreprinderii luat prin contractul colectiv.

La maternitatea și creșa uzinei





terele, paturile etc., necesare locului în care locuiesc cei necăsătoriți; 20.000 lei pentru reparațiile de la școala profesională și... Am solicitat doar câteva cifre; în contractul colectiv sînt peste o sută.

## II.

Am spicuit pînă acum doar câteva probleme din vechiul contract colectiv, expirat. Cum fiecare are problemele lui stricte, contractul colectiv, inevitabil, este oglinda acestuia. Altfel ar fi desuet, fantezist...

La „Vasile Tudose” toată lumea are bătaie de cap cu transportul. Circa 40 de muncitori au nevoie de un autobus ca să-i aducă din gara Geamăna la Ștefănești. Dorința acestora a fost trecută în contractul colectiv. Pentru 40 de muncitori atîta bătaie de cap? Desigur! Asta înseamnă grija față de om.

În fiecare dimineață cursa muncitorească este asaltată de sute de muncitori care merg la lucru. În vagoane e înghesială, n-ai totdeauna loc să stai. Anul trecut prin grija direcțiunii, numărul vagoanelor s-a mărit de la 7 la 11. Azi și acestea sînt insuficiente. Pentru ca toată lumea să călătorească în condiții cit mai bune, sînt necesare 15 vagoane. Și cele 4 vagoane au fost stipulate în contractul colectiv. Plus, o nouă locomotivă. Și nu e ușor să convingi pe alții — de care într-un asemenea caz depinde rezolvarea problemei — să-ți pună la dispoziție o locomotivă, un autobus, vagoane.

Dar nu numai la acestea se limitează sarcinile grele pe care și le asumă direcțiunea. Din discuțiile purtate cu unii tovarăși, mi-am dat seama că cea mai spinoasă problemă este... drumul Colibași-sat-uzină. Să facem o mică paranteză. Din satul Colibași, unde locuiesc numeroși muncitori care lucrează la întreprindere, și pînă la uzină, sînt



**Cu ajutorul întreprinderii mai mulți salariați își construiesc locuințe individuale. În acest fel, la cererea muncitorilor, întreprinderea se achită conștient de angajamentele sale.**

aproape doi kilometri. Ca să vii la serviciu trebuie să treci peste ogoarele țărănilor, deoarece nu există nici un drum, nici o potecă. Aceasta este fără îndoială un act ilegal. Nu mai vorbim de noroi. Drumul atît de necesar a suscitat discuții lungi. „Nu sînt bani”, spun cei în drept. Și aceștia fără îndoială nu mint. Atunci? Totuși realizarea drumului a fost trecută în contractul colectiv și direcțiunea și-a asumat cu cea mai mare răspundere construcția lui. Noi considerăm că ministerul trebuie să sprijine realizarea acestui dezerat.

O cifră care nu este din cale afară de mare, dar denotă o stare anormală, a făcut ca în noul contract colectiv să fie trecută următoarea clauză: „Toți salariații uzinei sînt obligați a folosi din plin cele 480 de

minute”. Cifra amintită mai sus este: 23.000 ore absențe pe uzină într-un an. La această cifră au concurat și întîzierile, șuetele, plecările nemotivate din producție, plimbările etc. Stipulația paragrafului are un mare rol educativ. El arată că pe lingă drepturi, fiecare muncitor are și îndatoriri. Și dacă întreprinderea se angajează față de salariații săi să le îndeplinească propunerile, la rîndul lor muncitorii se angajează să-și îndeplinească corect și cu trageră de inimă obligațiile profesionale.

Contractele colective încheiate în ultimii ani sînt o surprinzătoare oglindă. Ele arată un drum ascendent. Anul trecut se scria: vom amenaja un club. Anul acesta: pentru buna desfășurare a muncii culturale vom dota clubul cu 1 pian, 1 magnetofon, 1 jaz, 1 acordeon, 1 picup, 50 de discuri, costume etc., etc.

Tot filele acestea îți descoperă și sarcinile nerezolvate. Bunăoară, în contractul din anul trecut era înscrisă constituirea consiliului de judecată tovarășească. Sarcina nefiind rezolvată, din vina comitetului sindical, paragraful a fost înscris din nou. E simplă neglijență? Motivări s-ar găsi destule. Cert este însă că, dacă acest consiliu ar fi funcționat, absențele nu s-ar fi ridicat la cifra pe care am amintit-o mai sus. Prin discuții tovarășești, cei cu un mai slab simț de răspundere ar fi fost convingși să se îndrepte. Aceasta ar fi fost atît în folosul lor, cît și în cel al uzinei.

Noul contract colectiv al uzinei „Vasile Tudose” are sute de paragrafe. Ele vorbesc despre creșterea productivității („mecanizarea preparării pămînturilor la turnătorii de segmenti”), de economii („extinderea formării mecanice la toate reperetele mișcării de fontă”), de calitate („introducerea controlului cu pinioare etalon la pinioanele cutii de viteză”), de ușurarea muncii fizice („montarea unui vibrator pneumatic la dezbaterii pieselor din fontă”), de vestiare, teren de fotbal etc.

Acum le-am consemnat doar două. Dar peste un an de zile sînt siguri că vom putea scrie mai detaliat despre realizarea lor. Certitudinea ne-o dau dragostea și interesul față de uzină al celor de la „Vasile Tudose” cu care am stat de vorbă și care ne-au vorbit ceasuri în șir despre toate acestea.

B. CORIBA

Fotografii de S. STEIN

## Sub cerurile pașnice

de Victor TULBURE

*La braț cu fiica marelui Chitai  
Și cu fecioara zărilor lombarde,  
Sub cerurile pașnice, în mai,  
Cîntam pe moscovite bulevarde.*

*Cu steaguri în culori de curcubeu,  
Făceam în jurul Kremlinului roată,  
Acolo unde, în mausoleu,  
Superba Frunte doarme împăcată.  
Lui îi ziceam:*

*— Dormi, Ilici, liniștit!*

*Tot mai uniți pe glob sînt  
muncitorii.*

*Din omenire-o jumătate a-mplinit  
Porunca ta din ceasul aurorii.*

*Și azi venim să slobozim în vînt  
Hulubii albi, să-și ia în lume  
zborul,*

*Decretul tău, al păcii pe pămînt,  
Să-l afle polii și ecuatorul!*

## Dunărea

de Al. ANDRIȚOIU

*În seara sîhastră  
mi-a venit Dunărea-albastră  
pînă aici la fereastră.  
A călătorit peste mare  
Dunărea mea călătoare  
Cu albăstrimile-i clare.  
Marea-i albastră și ea,  
albastră ca Dunărea mea  
cu chipul fărîi în ea.*

Această mașină nefotogenică servește la călătoria electrică a supapelor. Ea a ridicat considerabil productivitatea muncii și calitatea pieselor și a fost realizată datorită stipulării ei în contractul colectiv.







# Mi le-a șoptit PĂDUREA...

-REPORTAJ ÎN DOUĂ PĂRȚI ȘI UN EPILOG-

Personajele principale: . . . . . Iluță POPESCU, țărăn, 55 ani.  
Mihai GRIGORE, pădurar, 84 ani.  
Constantin COTICI, fiu de țăpınar.  
7 ani.  
Locația: . . . . . Valea Buzăului.  
Zile: . . . . . Soarele și luna.  
Sărbătoare: . . . . . Viața.  
Acțiunea se petrece în comunele Cătina și Gura Teghii, din raionul Cislău, în zilele noastre.

## „METEHNELE” FLUIERĂȘULUI

Te întorsese de la București, Iluță Popescu pusese sus pe poliță, lângă la fluierul lui, cartea ce l-o use maestrul. De citit nu avu timp. Era duminică. Întins la vîlă, își răsucea o țigară. Năvălile făceau treaba asta încet, o neascunsă plăcere. Nu era cu tabieturi, dar avea și el obiceiurile: țigara răsucită din foaie de fluier. Privirea căută poartă. Vîrind să ia fluierul, răsturnă cartea. Se aplecă s-o ridice. Repetă slovele titlului: „Tolagul”. Mîna lui aspră mină, coperta mătăsoasă și atîna asta îl aduse fiorii inimii de atunci.

Măsurase la București, la consulatul căminelor culturale ce era la lui de fluierași. Avuseseră mult succes. Apoi s-a nimerit că și el avea cîeva să-și amintea că e ziua de naștere a marelui scriitor și că fluierul lui putea înveseli. La început nu-l năvăliseră să audă. Îi era un cum rușine. Auzise că acolo se trăiește viață și e floare printre țărani — și el să cînte la fluier!... Haida de, că o să-l lăsa să ridice de el, om trecut de 50 de ani!...

Și l-au scuturat îndoielele, erile de rău. Dar pînă la urmă s-a dus. Și a cîntat.

— Mi-a făcut mare plăcere să scut, l-a spus maestrul. Apoi îndreptat spre rafturile înalte, a scos o carte și a scris prima foale: „4 noiembrie 1944. Amintire lui Iluță Popescu. Sadoveanu”...

Iluță a întors pagina și și-a dat ochelarii. A aprins țigara a un carbune și a început să asculte. Nu l-au mai urînit nici marea la masă a nevastei, strigătul de după ulucă al nului. A terminat cartea cînd se erau în cumpăna cea de a noaptea. Și apoi nici că a putut dormi. S-a învîrțit în s-a răsucit pe o parte și pe altă, a ieșit tiptil pe ușă, și dus în grajd. Era un alt obicei al lui Iluță. Venea aci ori cîte ori volbura grîjilor îi înțea inima și mintea. Îl olise povestea victoriei Li-viața acelor munteni, ai-a cu fosta lui viață.

„Glasul revollatului  
E-n doina Ballagului  
Că-n urletul cîinelui  
Își dă taina sufletului  
Din viața trecutului”.

Versurile au izvorit din stîncă minții și buzele au suflat în frîn-tura de soc melodia inimii. Vi-telul din grajd au ridicat capul și ochii lor calzi au privit omul ce cînta. Părea că nu mai avea vîr-stă și nici nume. Și cu zorile ce veneau, Iluță Popescu transpu-neau în cîntec ceea ce Sadoveanu mălestrise în slovele cărții.

„Și-a oprit ca semn  
O bucată de lemn  
Ce-o purta în sin...  
Și cînd a suflat  
Lemnu-a șuierat.  
Și în loc de șuier  
Îl numiră fluier...”

Aceasta era taina fluierașului-compozitor din Cătina. De atunci s-a înaripat obiceiul ca duminicile să se strîngă la căminul cultural vreo treisprezece fluierași dintre cei mai buni ai satului și acolo să tîlmăcească în cîntec cărțile orașului, legendele satului, dorurile flăcăilor. Și cîntecele acestea le-a dus mai apoi



Sase din cei treisprezece fluierași ai Cătinei

— Nu vă uitați că n-am dinți!  
Să mă vedeți la joc.

Iluță, fluierașul Cătinei, toc-mai hăt departe, la Moscova, unde a poposit într-o zi, trimis să facă și acolo cunoscută arta satului nostru.

## POVESTEA CELOR 168 DE OPINCI

Pe o potecă din pădurea Varla-amului, la picioarele Penteleului, coborau la vale spre Gura Teghii patru drumeți. Un bătrîn scund, cu o mustață brumătă de ani, cu umerii lați, învălțuți într-o dimie și cu gluga acoperindu-i părul cărunt. Pășeau apăsat. Întîi tolagul și, pe urmele lui, bătrînul. O femeie înaltă și o fetișcană îl urmau. De frig li se îmbrăjuraseră obraji și peste basmalele de lînă aruncaseră, ca o mîngîiere jucăuse. marama. Topăind cînd în spatele, cînd în fața lor, mai era un băiat înalt cît tolagul moșului. Avea o căciulă mare și albă de oaie, îndesată pe cap, că abia li se vedeau ochii codăți.

Patru oameni pe o potecă din pădure e un lucru firesc, dar poate fi și un început de poveste. Cine sînt eroii poveștii noastre? Cel bătrîn e pădurarul Mihai Grigore; femela din urma lui îi e nepoată: Maria; iar fetișcana, Elisabeta lui Bratu; puștiul e Constantin Cotici, rudă depărtată a moșului. Unde se duc? La joc. Nu vă mirați: la joc toți patru! Și dacă nu mă credeți, puteți să controlați. În fiecare joi și duminică seară la căminul cultural din Gura Teghii se încinge jocul muntenesc. Fetele încep hora, flăcăii se prind la învîrțitură, se strîng în jureșul sîrbei și se domolesc doar cînd joacă bria bătrînii, prinși de șerpăre, bătînd cît rot de voinicește pasul. Deodată o strigătură:

„Frunză verde toporaș  
Haideți toți la Ciobănaș”.

Și 168 de opinci bat și freamătă podeaua, născînd figuri și pași cum numai țăpınarii Penteleului știu. Din cînd în cînd, meș Grigore oprește jocul: „Stați, că nu-i bine. Figura asta s-o punem după învîrțita pe sub mînă. Boldene, ține-te în pas cu alde Rusen. Muzică, hai!...” Și muzica începe cîntul și opincile, jocul. Nimeni nu vrea să se facă de ris în toamnă la concurs. Pădurarii de la Gura Teghii au mai jucat la București și este vreun motiv ca de data asta să lipsească? Destigur că nu. Ar fi și păcat!

## EPILOG.

Pădurea mi-a șoptit odată aceste două povești. Eu le-am ascultat, dar m-am dus să văd dacă e așa. Și pădurea nu mă mințise. De aceea, fotografia și eu am încercat să vă povestim ceea ce ar putea să vă soptească multe din pădurile țării noastre...

Liliana ȘAPLAN

Fotografii de M. TOMOZEI



Cil frunza copacului sînt jucătorii  
din Gura Teghii...

Iluță Popescu, fluierașul Cătinei.







# STOP „H” bomb

## — MARȘUL PĂCII DIN ANGLIA —

Din piața Trafalgar și pînă la Aldermaston sînt vreo 80 de kilometri. Ca să străbați cu piciorul această distanță, îți trebuie cam vreo patru zile. Piața Trafalgar este locul în care se întîlnesc tot mai des în ultima vreme londonezii simpli pentru a-și spune părerea despre problemele păcii și războiului. Iar Aldermaston este mica localitate în care e instalat marele centru atomic englez. Pe acest traseu s-a desfășurat impresionanta manifestație înscrisă în cronică frămîntatei noastre epoci sub numele de „Marșul Păcii”.

Marșul a început la 6 zile de la hotărîrea guvernului sovietic de a înceta unilateral experiențele cu armele nucleare și la cinci zile de la primirea acestei hotărîri cu răceală

și ostilitate de către cercurile guvernante din S.U.A. și Anglia.

Coloana de manifestați avea o lungime de o milă. Pășeau umăr lîngă umăr oameni simpli și fruntași ai vieții publice, activiști ai luptei pentru pace și deputați din Camera Comunelor. Pe drum li s-au alăturat alte mii și mii de cetățeni cărora nu le este indiferent dacă își vor crește copiii în liniște și pace sau vor pieri cu toții într-un cumplit război atomic.

Ajunși la Aldermaston, manifestații s-au masat în fața clădirii centrului atomic. Nu s-a rostit nici un discurs. Peste capetele miilor de manifestați s-a lăsat o tăcere uriașă. Nu se auzeau decît bătăile miilor de inimi neliniștite de soarta pe care ma-

niacii războiului o pregătesc Angliei și omenirii.

Această manifestație arată că cetățenii conștienți ai Angliei știu să tragă învățăminte atît din lecțiile istoriei — Coventry — cît și din ale geografiei, în condițiile existenței rachetelor balistice intercontinentale.

De aceea, „Marșul Păcii” a exprins dorința fierbinte a poporului englez, alături de cea a tuturor popoarelor iubitoare de pace, de a se pune capăt amenințării războiului atomic.

Tăcerea de la Aldermaston a spus mult decît o mie de discursuri: „Stop bomb tests!” — „Încetați experiențele bomba H!”



sinte de a porni la drum in impresio-  
 untul Marș al Păcii, mulțimea demonștră-  
 or s-a adunat într-un uriaș miting, în  
 ața Trafalgar din Londra. Numeroase  
 încarte cer: „Dezarmare nucleară”,  
 u orem bombe cu hidrogen în Marea  
 itantă”, „Să nu ne creăm dușmani”.



Londra, Piccadilly. Manifestanții au pornit în marșul de patru zile spre Aldermaston.



După o noapte petrecută la Hounslow, demonstrații pornesc mai departe, spre centrul atomic de la Aldermaston, fără să țină seama de ploaia torențială.

Numeroși participanți la Marșul Păcii și-au luat cu ei și copiii. Pentru apărarea vieții copiilor, demonstrează părinții lor. ↓

Hounslow. De-  
 ii sînt găzduți  
 publice. O masă  
 tă și apoi un pui  
 e saltelele așter-  
 te pe jos.



# ests!





# SECRETUL

— schiță —  
de C. BOZBICI

Ilustrație de Pita RUBIN

Am găsit o casă la periferie și m-am mutat. Un gard înalt de scinduri vopsite cu var despărțea casa de stradă, ferindu-ne de privirile curioșilor din mahală. Am fugit de zgomotul orașului și sint fericit că am găsit liniștea atât de mult râvnită. Pe aici trece arar vreo mașină, iar huruitul tramvaielor îl aud uneori seara, și numai când e deplină tăcere. Un adevărat paradis!

Căsuța, cu olane roșii pe acoperiș, are trei odăi cu ferestrele spre soare. Într-una din ele, cea care dă spre grădina din fund, îmi duc veacul eu, cărțile mele și pisica mea Cloto, cea veșnic torcătoare și somnoroasă. Prietenii noștri cei mai buni sint mălinii care ne mîngie geamurile cu crenguțele lor și ne înmiresmează camera. Mai e și Iscander, cîinele vecinei mele, un ghemotoc lăptos, care aleargă toată ziua după fluturi și-mi latră musafirii. Cu aceștia din urmă încet, încet s-a obișnuit și nu-i mai stîrnesc nici un interes; dar fluturii, o doamnă, îl pasionează neconținut ca pe un entomolog.

În celelalte două odăi stă Ilie și mama lui, Ana. Ilie e un copil blond, cu părul veșnic pe ochi și anul acesta a trecut în clasa a patra elementară. Mama Ana e femeie de serviciu la tramvaie. Cu dînsa mă văd destul de rar pe-acasă, dar ne întîlnim deseori la capătul liniei. În asemenea ocazii mă întrebă bănuitoare:

— Spune-mi, domnu' Cornel, l-ai văzut în dimineața asta pe Ilie?

— Îl văzui...

— Învața?

— Da, așa mi se pare...

Totdeauna, la început, cînd mi se adresa, descopeream în ochii și în glasul ei o oarecare îngrijorare. Apoi, pe măsură ce-i relatam ce face Ilie, că învața, obrajii ei căpătau o mină de mulțumire și își vedea veselă de treburi. Totdeauna îi spuneam că Ilie învața, pentru că vedeam că îi face mare plăcere. Adevărul însă e că de multe ori o mințeam, numai să o văd liniștită. Desco-

perisem și eu că uneori minciuna-i folositoare... Numai că Ilie, sub scutul minciunilor mele, își cam făcea de cap cînd mama Ana era la serviciu. Îmi venea cîteodată să-l apuc de guler și să-i trag un toc de bătaie. Se vede că își pusese în gînd să facă din potaia de Iscander un cîine polițist, că toată dimineața îi trecea pe la nas felurite cratițe, batiste, creioane, pe care le ascundea prin fundul grădini, în timp ce Iscander, legat la ochi, sta prizonier în cușca găinilor. Dar bietul Iscander avea o singură pasiune: fluturii! Cînd simțea vreunul, uita de cratița aninată în măr, lătra înviorat și se lua după el, așa legat la ochi, spre disperarea lui Ilie. Cînd o să reușească să-l dreszeze, nu-mi puteam da seama.

Aseară a trebuit să las lucrul baltă. Prin ferestrele deschise, prin peretele care despărțea odaia mea de-a mamei Ana, l-am auzit pe Ilie țipînd. Apoi un plîns de copil, dureros, mă făcu să tresar. Ilie bocea. Glasul răstit al mamei Ana, aspru și neînduplecat, mă făcu mai atent.

— ... Tat' tu a fost vagabond și bețiv. Țta cel puțin n-avea minte. Nu știa bine nici cît fac doi și cu doi. Păi, cum să fi știut, dacă avea două clase primare! În patruzeci de ani le-a uitat și pe alea. Toată ziua sta la barbut, haimana. Pe tine nu te las, diavole, să ajungi prinț de mahala!...

Mai tîrziu, cînd furtuna s-a potolit, am făcut o vizită mamei Ana. Îmi era milă de ea și voiam s-o împac. Lîngă ușă, un ghemotoc lipit de zid: Iscander. Se făcuse mic de frică. În cameră, la masă, eu ochii umflați de plîns, Ilie rodea capătul creionului și privea stăruitor un caiet cu pătrățele. Mama Ana, lîngă cuptor, tăia niște ceapă.

— Toată lumea-i supărată în seara asta, observai eu glumeț.

— Of, domnu' Cornel, băiatul ăsta vrea să mă bage în pămînt.

— Dar ce s-a întîmplat?

— M-au chemat azi la școală. Are doi de patru: la limba romînă și la istorie. Dacă nu învață, rămîne repetent. Dar tot nu mă las pînă nu fac om din el!

Au urmat apoi zile puțin plăcute pentru Ilie. Mama Ana și-a luat concediu. Sta toată ziua la casă. Cînd priveam prin fereastră, o vedeam șezînd pe un scăunel, cu o carte în mînă. În fața ei Ilie, puțin stînjent, îi spunea lecția pe de rost.

— Iar n-ai învățat cum trebuie! Ce-i asta: aaa! aaa!? Cine învață, spune ca pe apă. Întră în casă și citește de zece ori pînă o înțelegi! Hai! Te fac eu om!

Peste două ore, aceeași scenă. Și în fiecare dimineață tot așa. O săptămîna, două...

Am plecat și eu în concediu. Zilele s-au scurs. Și iată-mă din nou acasă. Seara cineva bate la ușă. „Intră!” — strig. Trece pragul mama Ana.

— V-ați întors, domnu' Cornel? — exclamă bucuroasă. V-ați mai îngrășat! Ce bine! Știți, Cloto are trei pisici. I-am făcut culcuș în pod, pînă s-or face mai mărișori, să nu-i sugrume Iscander...

Am stat de vorbă vreun ceas. Cînd să plece, mi-a spus:

— V-aș ruga să-mi faceți o cerere pentru Ilie. A trecut clasa, diavolul. Acum vreau să-l dau la o școală electro-tehnică. Aș face-o eu, dar nu știu s-o scriu.

— Cum? — întrebai mirat.

— Știți... eu n-am învățat carte cînd eram copil... Am crescut la țară... și pe timpul meu...

Se rusină și nu-și sfîrși vorba.

— Da parcă astă-primăvară îl ascultai pe Ilie la limba romînă!

— Cum să vă spun?... Mai mult de formă... Ca să învețe. El credea că urmăresc rînd cu rînd. Da! De unde! Abia acum învață la o școală de alfabetizare să citească... Învață în urma lui... Merge greu, greu de tot. Copilul însă nu știe. El crede că urmăresc lecția în carte și învață... O, vă rog să nu-i spuneți! Trebuie să iasă din el un om adevărat, nu un vagabond. Asta e singura mea dorință. Pentru asta muncesc...

# MARELE CÎNT

de Mihail COSMA

MOTTO :

„În vara anului 1889 am auzit pentru prima oară „Internaționala”, atunci cu totul necunoscută în Rusia...”

Vladimir Ilici a venit lîngă noi și ne-a spus că trebuie să învățăm să cîntăm „Internaționala”.

(D. I. ULIANOV despre LENIN)

Din veacul celalt — anul 89.

Un sat umil. Gubernia Samara.

Nu-i răscolise colbul, vremea nouă.

Era departe încă — primăvara.

Dar într-un zori, aici, înția dată,  
Bătrînii plopi, uscați lîngă ceardacuri,  
Din Rusia de-atunci, înceșoșată,  
Un cînt mărșez purtară peste veacuri.

Un pian cînta sub cerul ca sineala.  
Un pian gălbui. O tindă insorită.  
Ilici cu-ai săi!... Și „Internaționala!”...  
De peste zări, abia atunci primită.

Ilici cu-ai săi. Și clapele vrăjite,  
Neatinse game-atunci, înția oară,  
De al Comunii singe-abia stropite,  
Pe undeva-n Rusia, descifrară.

Și peste vremi, cîntarea repetată,  
Zicîni spre cer, străpunse munți și ape,  
Din an în an vestînd, prin lumea toată,  
Că primăvara e aproape!

## LOCUL UNDE A FOST UCIS GHEORGHE DOJA

Cunoașteți locul unde a suferit Gheorghe Doja îngrozitorul său supliciu?

La Timișoara mii și mii de oameni trec zilnic prin fața acestui loc, însă nu toți știu că aici în 1514, după înăbușirea mării răscoale țărănești a fost ucis conducătorul ei. Ținut gol pe un tron de fier înroșit în foc și așezat în acest loc, lui Doja i s-a pus apoi, pe cap o coroană de fier incinsă.

Toate acestea s-au întîmplat în centrul cetății Timișoara, pe locul unde acum se încrucișează două artere principale: bulevardul 6 Martie și strada ce poartă numele eroului răscoalelor

țărănești de acum patruzeci de secole.

În amintirea lui Gheorghe Doja, de-a lungul veacurilor, locul supliciuului fost însemnat de localnici care au fixat aici monumente religioase. În 1906 s-a ridicat pe acest loc o capelă (în fotografie) care există și azi. Unul din pereții exteriori ai monumentului, o scripție săpată în marmură amintește că această capelă a fost ridicată de localitorii Timișoarei în memoria lui Gheorghe Doja, locul unde acesta a fost ucis cu cruzime de conducătorii nobilimii.

F.





**R**ugat să facă câteva aprecieri generale asupra calității actuale a produselor fabricii „Mătasea Populară”, tovarășul Mișu Nicolae, directorul întreprinderii, îmi răspunde:

— Mă pui într-o situație dificilă... Dacă vorbesc de bine despre calitatea produselor noastre, s-ar putea crede că mă laud; iar dacă am să vorbesc de rău, aş putea fi acuzat de fățărnicie...

— Să încercăm totuși...  
— Vezi dumneata, se observă în ultimul timp o tranșă de preferințelor publicului, de la umbac spre mătase. Este un fenomen firesc, dacă ne gândim că fiecare tinde spre mai bine. Pentru noi...

— Adică pentru fabrică...  
— Firește. Pentru noi, spun, această realitate a reat nenumărate probleme, atât în ceea ce privește volumul producției, cât și, mai cu seamă, în legătură cu calitatea produselor. Am produs un număr de sortimente noi în mătase naturală, am creat țesături neșifonabile în mătase vegetală, am îmbunătățit în mare măsură calitatea la sortimentele existente... Și totuși...

— Și, totuși?...  
— Încă nu sintem mulțumiți. Sîntem convinși, de pildă, că se poate micșora numărul defectelor în țesătură și, pe această linie, înscris recenta inițiativă a șefului Alecu Vasile de la etapa a 3-a.

— Despre ce e vorba?  
— În esență, despre introducerea unui sistem de punctaj pentru defectele de țesătorie și limitare a defectelor permise: singur punct-defecțiune la mia bătăi.

— Și altceva?  
— Avem greutăți de imprimare. Gama de coloranți de care punem — mă refer nu la nuanțele ci la anumite caracteristici mice asupra cărora nu e loșă insistență — este încă necorespunzătoare. Iată cauza pentru care putem aborda o serie întreagă de modele.

— Înțeleg.  
— O altă hibă ar mai fi, tot sectorul imprimeriei: unele țesături de intensitate a culorilor, în lungul aceleiași partide de țesătură... Îți dai seama că pentru țesătorie este foarte neplăcut constatarea că fusta e de o nuanță deschisă, sau mai închisă, decât corsajul... Noi ne străduim să îndepărtăm aceste defecțiuni, însă mai apar totuși... Dar să-ți-am spus destule ca înlocuire. În ceea ce privește problemele, cred că o să-ți ofere desigur „sondajul”.

**1) poți să numeri fără să numeri**

— Adresez șefului serviciului tehnic, inginerul Rabinovici, un om oșial și foarte serviabil, rușinându-l să mă conducă prin fabrică, în vederea „anchetei”. Mă așteaptă și, conducându-mă afară de clădirea administrației, mă așteaptă:

— Cu cine preferi să începem? Las la aprecierea dv.  
— Atunci să mergem la sectorul mecanicului șef. E aproape.



**Tov. ELENA FILIP:** — Nu-i așa că sînt frumoase modelele ce se pot realiza pe fonduri vopsite în prealabil? Ei bine, le vom produce curent...

— De acord.  
— La sectorul mecanicului șef, mă adresez tânărului inginer Schild:

— Tovarășe inginer, vă rog, o singură propunere pentru îmbunătățirea calității producției. Interlocutorul meu zîmbește.

— Întimplarea face să o am gata. N-o pregătisem pentru dv., dar dacă vă interesează...

— Desigur.  
— Atunci, iat-o.

— Scoate din buzunar o bucată de sticlă și mi-o înfățișează.

— E o glumă, tovarășe Schild?  
— Întreb eu surprins.

— Vai de mine, nici nu mă

bunătățirea calității. O singură propunere!

— Este ceva la care mă gândesc de cîtva timp, însă e cam greu de priceput pentru un profan...

— Chiar cînd e înarmat cu foarte multă bunăvoință?

— Știu eu? Să încercăm. Sînt două metode principale de a realiza un imprimeu.

— Anume?

— Prima, cea pe care o folosim astăzi, constă în imprimarea simultană pe țesătura albă, atît a fondului cît și a modelului.

— Și a doua?

— A doua e ceva mai complicată și comportă două faze de lucru. Întîi se vopsește fondul, și apoi se imprimă modelul.

— Pot să mă laud că pînă acum am priceput tot.

— Nu asta era greu, ci urma-

*Vă rugăm:*  
**O SINGURĂ**

**PROPUNERE! (II)**



**Tov. MARICA POPESCU:** — Controlul la operațiile de predare-preluare se poate face rapid și eficient.

**Tov. ELENA COSMA:** — Sîmbăta, la rampa de control, am putea avea consfătuiri fulger cu secțiile...



gîndesc. Aveți în față un instrument (mă uit cu mai mult respect la bucată de sticlă, înobilată cu acest titlu) capabil să indice dintr-o dată, prin simpla aplicare pe o țesătură de mătase, numărul firelor de bătătură existente pe centimetru.

— V-aș ruga, dacă se poate, puțin mai clar...

— Mi se pare clar... În țesătorie este extrem de important să poți controla, în orice moment, numărul de bătăi pe centimetrul de țesătură. Pentru asta se folosește în mod curent lupa. Totuși, și cu aceasta, numărătoarea este destul de dificilă; unde mai pui că operația răpește și un timp prețios. Din cauza asta se recurge la numărătoarea bătăturilor mult mai rar decît ar trebui...

— În dauna calității...?

— Firește! Instrumentul acestui inginerul Rabinovici îmi șoptește că instrumentul e realizat de ing. Schild — se bazează pe refracția luminii și se dovedește a fi desul de precis. Fiind ușor de manevrat (nu necesită decît aplicarea pe țesătura întinsă), dă posibilitatea unui control permanent al desimii țesăturilor, și prin aceasta, contribuie la îmbunătățirea calității.

— Așadar, propunerea dv.?

— Înzestrarea tuturor ajutorilor de meșteri cu asemenea „sticle”, care pot fi realizate foarte ușor, chiar în fabrică.

**Și totuși, se poate**

— Însoțitorul meu mă conduce mai departe.

— Mergem la secția de creație — îmi spune el.

— Mergem.  
— Aci fac cunoștință cu tovarășa Elena Filip.

— Noi ne ocupăm cu crearea modelelor pentru imprimeuri, îmi spune dînsa ca introducere.

— Și, firește, aveți un cuvînt de spus în problema calității, adaug eu.

— Pe cît se pare...

— Atunci v-aș ruga să ne spuneți ce ați propune pentru îm-

**Anchetă de G. Manole**  
**Fotografii de S. Steiner**  
**Subtitlu: Calitatea**

rea. Spuneam că prima metodă o folosim. Cea de a doua însă, care ne-ar da posibilitatea să ne îmbogățim gama sortimentelor cu o serie de mătăsuri de mare efect, nu am practicat-o încă, din cauza lipsei unor coloranți specifici.

— Îmi amintesc că mi-a pomenit tangențial despre acest lucru și tovarășul director.

— Nici nu e de mirare. Chestiunea asta ne preocupă pe toți.

— Dar ca să revenim la propunerea dv....

— Credem că ne-am legănat prea mult cu gîndul că, pentru a realiza imprimeuri pe fonduri vopsite în prealabil, ne trebuie neapărat alți coloranți decît cei pe care îi avem în fabrică și... am adormit. Realitatea e că n-ar fi rău să avem și acești coloranți specifici; dar, în lipsa lor, firește cu mai multe strădanii, putem realiza imprimeurile despre care vorbeam și cu mijloacele actuale. M-a preocupat în ultima vreme această problemă... Dacă vreți și documentarea tehnică...

— O, nu — mă grăbesc eu să mă apăr. — Prin urmare, propunerea dv. este introducerea în producție a mătăsurilor, cu fonduri vopsite în prealabil.

— Chiar așa.

**Primesc scrisori**

— Și acum, încotro? — îmi întreb eu ghidul.

— Să mergem la finisaj. Adineauri, în timp ce vorbeai cu tovarășa Filip, a trecut prin atelierul de creație Marica Popescu, de la finisaj. Î-am spus despre ce e vorba, așa că o s-o găsim gata pregătită.

Ajunși la finisaj o căutăm pe tovarășa Popescu și o aflăm la apretură.





Tov. INGINER RABINOVICI: — Aici s-ar putea introduce „vegheții de urzeală”, care ar înlătura defecțiunile de rupere...

— Vă așteptam— ne spune ea zîmbind. Am terminat de scris cele ce voiam să vă spun. Știți... mi-e mai ușor așa...

— Să vedem.

Desfac foaia de hîrtie și... surpriză! Nu este vorba de o propunere, ci de trei. Se vede că insoțitorul meu a uitat să sublinieze că doream o singură propunere. Ce să fac? N-o pot dezamăgi pe tovarășa Popescu. Prin urmare să le luăm pe rînd:

1) Reorganizarea regulamentului de premiere.

— În ce sens, tovarășa Popescu?

— Regulamentul în vigoare este alcătuit cu întreaga pondere pe cantitate. Socotesc că, pe lîngă

asta, regulamentul trebuie îmbogățit cu o serie de condiții în ce privește calitatea. Aceasta va stimula atenția colectivului fabricii pentru calitatea produselor.

— Înțeleg. Să trecem la propunerea următoare:

2) *Un control prin sondaj, la operațiile de predare-preluare de la o fază la alta de-a lungul procesului de producție.*

— Nu știu dacă am expus asta destul de clar, intervine tovarășa Popescu.

— E clar. Nu-mi dau însă prea bine seama de utilitatea acestui control. Există doar controlul de calitate...

— Într-adevăr, dar controlul de calitate primește produsul finit. Controlul suplimentar, pe care-l propun la operațiile de predare-preluare, poate depista o sursă de defecțiuni cu mult mai înainte și dă, prin urmare, posibilitatea unor intervenții mai prompte.

— V-aș ruga, tovarășa Popescu, un exemplu...

— Să zicem că vopsitoria ar trimite apreturii un lot de material... Dacă la preluarea lotului, apretura ar găsi în val, o ruptură, ar însemna că ea s-a produs la vopsitorie și nu înainte, pentru că și vopsitoria a făcut, la rîndul său, control la primire. Prin urmare, s-ar putea căuta cauza producerii de rupturi în vopsitorie și, firește, s-ar putea evita repetarea.

— Acum mi-e clar. Să trecem mai departe:

3) *Cursuri periodice de minim tehnic, în special la finisaj...*

— După cite știu, asemenea

cursuri de minim tehnic nu sînt o noutate, obiectez eu.

— Firește că nu—cade de acord tovarășa Popescu. — Eu am spus însă: cursuri periodice.

— Și ce anume ar justifica acest caracter periodic?

— Specificul finisajului în fabricile de mătăsuri. La noi finisajul este ceva extrem de delicat și, pentru fiecare sortiment nou introdus, se pun probleme tehnice deosebite, specifice sortimentului respectiv. Nu știu dacă e cazul să exemplific...

— Nu, nu cred. Explicația a fost destul de limpede.

— De altfel aceste cursuri nici nu ar răpi prea mult timp. Mă gîndesc că opt ore la fiecare șase luni, ar fi suficient.

**Simbătă, la rampa de control**

— Ei și acum, tovarășe inginer?

— Să trecem pe la controlul de calitate.

— Să trecem.

— Tovarășul colaborator al revistei „Flacăra”, tovarășa Elena Cosma — face insoțitorul meu prezentările.

Pusă în temă, tovarășa Cosma îmi spune:

— Nu am o propunere personală, dar vă pot face cunoscută una a întregului colectiv.

— Anume?

— Considerăm că este insuficient ca numai autorul unei defecțiuni să fie încunostințat de ivirea ei. Ar fi foarte util ca, o dată pe săptămînă, să zicem simbăta, secțiile să aibă scurte consfătuiri la rampa de control, în cadrul cărora să se arate defecțiunile mai importante ivite în cursul săptămînii, precum și modul în care ele s-au produs. În felul acesta ar trage învățăminte, nu numai cei în cauză, ci secțiile întregi.

— Într-adevăr, cred că e propunere interesantă.

**Veghetorii de urzeală**

— Și acum, tovarășe inginer — mă adresez insoțitorului meu cred că nu a mai rămas de făcut decît propunerea dv...

— Cum? Și eu?

— Evident. Mai ales dv...

— Bine... Eu am să fac o punere în domeniul țesătorii

— Vă rog.

— Se întîmplă destul de des, ca, în timp ce țesătoarea se află în război — după cum știți, lucrează la mai multe războaie la altul să se rupă un fir de urzeală. Dacă țesătura merge departe în aceste condiții, este ca și cum se ivește un defect. Se pune deci problema necesității unui sistem de oprire automată a războaielor, în cazul ruperii unui fir de urzeală. La războaiele acestui sistem există și se numesc „vegheții de urzeală”.

— În ce constă el?

— De fapt, e ceva foarte simplu. Fiecare fir de urzeală este trecut printr-o plăcuță metalică. Dacă se rupe un fir, plăcuța, cauza greutății, cade de la loc său. În felul acesta se întrerupe un contact electric și războiul oprește automat.

— Într-adevăr, e foarte simplu.

— Socotesc că acest sistem „vegheții de urzeală”, care deosebit de practic, poate fi aplicat și la războaiele mai vechi, există posibilități, există rezerve interne...

— Tovarășe inginer, vă mulțumesc, atît pentru propunerea cit și pentru amabilitatea de a-mi da dovadă, conducîndu-mă prin fabrică.

— Mi-a făcut plăcere. Și, ales, cred că ne va fi de folos.

# Interviu la „ATHENÉE PALACE”

Fotografia de Liana GRILL

Nu știu dacă portarului hotelului „Athénée Palace” îi place geografia, dar ceea ce sînt sigur e că a avut ocazia să o învețe. Deoarece pentru dînsul, Londra, Moscova, New York-ul sau Pekin-ul sînt în fiecare zi prezente la București. Și dacă vrei să capeți ușor... legătura cu oricare dintre aceste capitale, adresează-te acestui simpatic personaj, de la care am aflat și eu că domnul Jean Pierre Aimard, radioreporter la redacția din Paris a postului de radio Luxemburg, a venit la București.

Și iată-mă în respectiva cameră a hotelului...

— Îi azvîrl pe fereastră! Îl fac uitat în pîna de bagaje, îl dăruiesc primului individ antipatic pe care am să-l întîlnesc!

Pîși liniștiți, nu mă paste nici o primejdie. Cele de mai sus nu mi se adresează mie... Domnul Jean Pierre Aimard e supărat foc. Vinovatul, ca de obicei: magnetofonul. A făcut o dimineață întreagă înregistrări la Institutul de Geriatrie și iată că acum banda e virgînă, ca la leșrea din fabrică...

— Infernală mașină, magnetofonul! Pareă anume inventată ca să otrăvească zilele radioreporterilor — mi se destăinuie proaspăta mea cunoștință. — Să lăsăm însă necazurile profesionale. Cu ce vă pot servi?

— Un interviu.

— Sînt obișnuit mai mult să iau, decît să dau interviuri, dar, în sfîrșit, putem încerca. Tuică?

(Hotărît, lucru, îmi spun, la Athénée Palace tuică face ravagii).

— Prefer cafea.

— Eu nu!

Odată serviți, pun prima întrebare:

— Sînteți pentru prima oară în România?

— Da. Îmi împlinesc astfel o veche dorință, care riscă însă să fie înlocuită de alta nouă.

— Anume?

— Aceea de a reveni. România este a doua țară din Răsărit pe care o vizitez — acum doi ani am fost în Uniunea Sovietică — și trebuie să spun că sînt încîntat. Cînd m-am îndreptat pentru prima oară spre Est, eram plin de idei preconcepute — care însă la Moscova s-au topit ca ceara. M-a izbit puternic, atunci, impresia de siguranță, de tinerețe și de forță pe care ți-o dă omul din răsărit, impresie pe care am regăsit-o la București, cu o deosebită satisfacție. M-a uimit însă și mai mult faptul că, la București, un om care vorbește limba franceză nu se poate simți străin. E o senzație minunată, pe care n-am încercat-o în nici una din marile capitale pe care le-am vizitat și pentru care vă sînt adînc recunoscător.

— Sînteți foarte amabil.

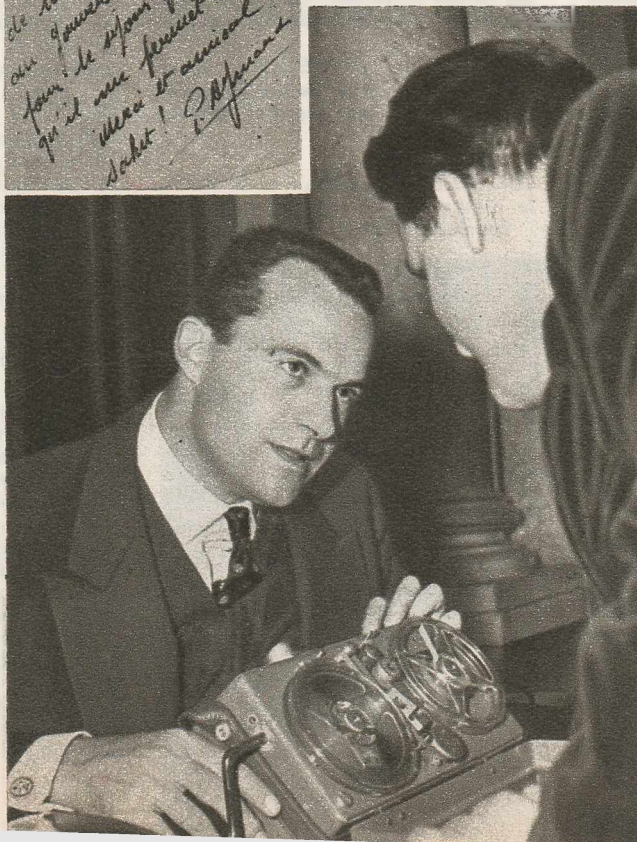
*Je remercie de vive force la FRACRA pour l'accueil que vous m'avez réservé et pour l'attention que vous m'avez portée. Je suis très reconnaissant et vous en remercie. J. P. AIMARD*

Mulțumesc călduros „Flacării” care-mi oferă prilejul de a-mi exprima prima recunoștință către Guvernul Romîni, pentru interesanta vizită făcută aici.

Mulțumiri și salutări prietenești.

J. P. AIMARD

Di. J. P. Aimard, cu un aer trist: „Să mai ai încredere în magnetofon!”



— Sînt sincer și... caut să fiu corect. În cele câteva zile de mîă aflu în capitala dumneavoastră am văzut enorm. În primul rînd Institutul de Geriatrie de care vreau să scriu o carte vezi un om care, la 100 de ani, face gimnastică și uluitoi apoi condițiile în care trăiește aici bătrînii! E o plăcere să te uiți la un centenar — afirmă zîmbind Aimard. — M-a impresionat de asemenea, intensitatea și diversitatea activității culturale. Spectacole lente, săli întotdeauna cu un repertoriu de înaltă calitate, poate însă prea academic, sever.

Am vizitat câteva din muzeele Bucureștilor și socotesc că cel puțin Muzeul Satului și Muzeul de Artă Populară vor da prilejul să realizez din cele mai interesante taje din cariera mea.

— Alte impresii?

— Foarte frumoase bugetele... Asta nu știu dacă e cazul să o scriu...

— O asemenea apreciere întotdeauna măguliioare femei.

— Se poate, dar reviste ușor peste granițe și nu numai ca, la întoarcere, să am neajunsuri familiale...

— În cazul acesta nu văd să sublinieze că această constatare a fost făcută dinocelu.

— Mulțumesc, dar înai a încheia, aș mai avea o mînt.

— La dispoziție.

— Aș vrea ca prin intermediul „Flacării” să adresez cîte vînte de mulțumire guvernului român, pentru excelența lîtitate cu care am fost primit.

— Cu plăcere.

În timp ce dl. Jean Pierre Aimard scria cele câteva linii din facsimilul alăturat, reporterul îmi făcea semne perate, arătîndu-mi ceasurile scurte și dl. Aimard să meargă la operă.

A urmat o despărțire cu încheiere, bineînțeles, de obicei. tuică.

Vasile M



# NAȘTEREA FIULUI\*

de Marietta ȘAGHINIAN

Între timp, Maria Aleksandrovna se instala în noua lor locuință. Îi venea destul de greu. Pe soțul ei nu-l vedea aproape de loc; nu venea acasă, cu săptămânile. În afară de familia Aunovski nu cunoștea pe nimeni. Nu știa de la cine să ceară un sfat sau de unde să împrumute, la nevoie, cele trebuincioase gospodăriei. Aici nu mai aveau vecini care să locuiască pe același coridor cu ei, ca la Nijni. Felul lor de viață se schimbase.

Aunovski închiriasc pentru ei o casă bătrânească pe strada Strelețkaia; un capăt al străzii dădea spre mica biserică Nikolskaia, care de atunci s-a dărâmat; la celălalt capăt se ridica închisoarea de pe Starii Veneț, aproape de marginea orașului. La acest capăt îndepărtat, în curtea casei lui Pribilovski, se află și modesta lor locuință.

După casa încăpătoare pe care o avuseseră la Nijni-Novgorod, Mariei Aleksandrovna i se părea cam strîmtă această locuință. Nici nu și-a putut despacheta toată mobila, trebuind să urce o parte din lucruri în pod. Proprietarul a incredințat-o însă că în curînd va fi liber etajul de sus din casa cea mare.

Pe Starii Veneț — o colină ce se înalță deasupra Volgăi — cădeau frunze galbene și ude, vestind apropierea iernii. Un frig pătrunzător se lăsa peste băncile de lemn, ude și ele.

Jos, șerpua nestinjenit Volga, iar deasupra ei, albastrul cerului, pătat de nori albi și deși, părea mîzgălit cu cretă. În fiecare duminică veneau aici calfele din oraș să umple locul cu coji de semințe, să ronțăie roșcove dulci și să cînte din muzicuță. Închisoarea era împrejmuțată cu ziduri groase, iar ferestrele ei dădeau spre Veneț. Printre gratii se zăreau capete rase, fețe palide și hămesite lipite de geamuri. În zilele de lucru, cînd era mai puțină lume, Maria Aleksandrovna îi trimitea aici la plimbare pe Ania și Sașa.

Fiindcă Nastea nu mai putea s-o scoată singură la capăt, Maria Aleksandrovna a scris surorii sale, Annușka, rugînd-o să-i trimeată din Penza o dădacă.

Din prima zi, de cum apucase să despacheteze lucrurile, Maria Aleksandrovna fusese mulțumită de noul oraș și, cu toate că locuința era strîmtă, îi plăcuse. Toate îi aminteau satul. Căsuțele liniștite cu sculpturi de lemn, băncile în fața porților, strada prăfuită și nepietruită, trotuarele de scînduri, găinile care scormoneau prin gunoi, cîntecul melancolic al cocoșului din curtea vecină, apoi tihna, izolarea propriei lor vieți, care se ascusesse aici ca o picătură de ploaie în nisip. Totul era plăcut și „nestingherit”, cum spusese Nastea, care de îndată ce sosise, se și apucase să spele rufe în curte, ceea ce nu i s-ar fi îngăduit în curtea liceului din Nijni.

E drept că pe străzile din centru, satul începea să bată în retragere; nici aici nu aflai înfățișarea unui oraș adevărat, ci mai curînd a unui cartier mărginaș. Casele zvelte, zugrăvite în alb cu galben, clădirile publice în roz cu alb, împodobite cu zimți de cărămidă pe sub acoperișuri și pe cornișe, apoi corpurile de clădiri masive rămase de la domnia trecută, totul avea un colorit și un aer deosebit, care nu mai semăna cu acela din Nijni-Novgorod. Oamenii îi arătau cu mîndrie casa albă a familiei Iazikovilor, în care poposea odinioară Pușkin în trecere prin oraș, precum și o clădire lungă, aidoma unui hambar pentru grîne, în care se născuse scriitorul Gonciarov. Îi vorbeau de asemenea despre ceilalți simbrieni familiile Minaevilor și Voeikovilor. Poetul Minaev se născuse aici, în anul 1835; Annenkov Pavel Vasilievici în 1813; și tot în gubernia lor a văzut lumina zilei, în 1766, Nikolai Mihailovici Karamzin. Iar liniștea de aici părea că e închinată amintirii lor.

Dar liniștea era înșelătoare.



Familia Ulianovilor în 1879. În dreapta, jos, Volodea Ulianov.

A doua zi după sosirea familiei Ulianov, în fața casei lui Pribilovski s-a oprit un cupru. Erau primele vizitatoare. Maria Aleksandrovna le-a ieșit întru întîmpinare, așa cum îi era firea, amabilă și prietenoasă, cu un zîmbet plin de bunătate pe buzele ei frumoase. Numai de cînt s-a băgat de seamă că soția inspectorului se ține drept ca o fată de pension, că gura ei ștrengărească seamănă, cum ar spune lumea, „cu o inimioară”: cu buze subțiri, ușor rotunjite la mijloc, zîmbind asemenea unei flori care nu s-a deschis încă, iar în dreapta, deasupra buzei, o aluniță mare. Cît despre prăjituri — „și se topesc în gură”!

După primii vizitatori, au dat năvală alții. În vilele de lemn sculptat cu meșteșug locuiau nobili, negustori și funcționari, iar în slujba lor se mai găseau cîte cinci-șase slujitori dintre foștii argați. Toamna, vechilul trimitea nobililor care întregi cu vînat, saci cu făină, butoaie cu murături și sărături, lăzi cu fructe uscate și cu prăjituri de casă.

Peste o săptămînă, după ce li se ura să se îndoape din cămara lor, începeau „vizitele”: se duceau să se îndoape unii la alții. Numai așa, „ca să treacă timpul”, spuneau ei.

Pentru Maria Aleksandrovna însă, tocmai timpul era lucrul cel mai de preț pentru gospodăria sa; ea socotea și măsura fiecare clipă, pentru a scoate măcar seara, înainte de culcare — pentru desfătarea ei sufletească — o carte din scrin, cu semn în ea, și să citească la

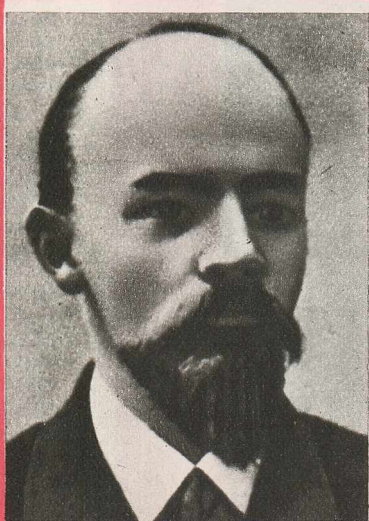
\*) Fragment din romanul „Familia Ulianovilor”.



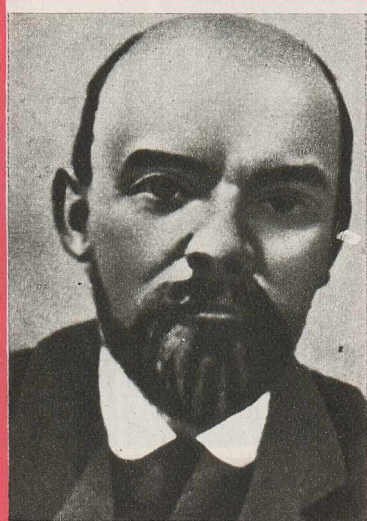
Casa în care V. I. Lenin și-a petrecut copilăria.



Lenin la vîrsta de 4 ani.



Lenin în 1900, după reîntoarcerea din Siberia.



Lenin în anul 1914



În vara lui 1917, deghizat, cu identitatea falsă: Ivanov, mecanic.



lumina lămpii, întorcând filele cu grijă așa cum știa s-o facă numai ea, fără a îndoi colțurile. Și n-ar fi fost atât de rău, dacă acești oameni ar fi venit să stea de vorbă, să discute, ceea ce uneori poate înlocui o carte bună, așa cum se obișnuia la ei, la Nijni. Dar aici lumea care venea în vizită bătea apa-n piuă — acesta era felul lor de a discuta. Nici muzica nu se bucura de o dragoste prea mare, iar teatrul era întotdeauna gol. Când s-a reprezentat piesa „Inimă fierbinte” a lui Ostrovski, în sală nu erau nici zece spectatori!

Maria Aleksandrovna era nevoită să-și expedieze musafirii cu fel de fel de șiretlicuri: ba că abia sosiseră la Simbirsk; ba că n-a apucat să-și schimbe hainele de lucru; pînă și bluza lăsată în voie peste talia îngroșată, părea că spune pentru ea: „Ei, cum aș putea să primesc și să ies în lume?” Sfiiciunea cu care venise de la Nijni-Novgorod și care o făcea să se aprindă la față atât de des și pentru te miri ce, trecuse. Începuse să nu mai răspundă atât de ușor, zîmbind, zîmbetului ieftin și convențional cu care, din obișnuință, o întâmpinau unii.

N-a trecut multă vreme și între Maria Aleksandrovna și doamnele din Simbirsk s-a strecurat o undă rece de înstrăinare. Ca și la Nijni se răspîndi pe de lături zvonul precum că Mariei Aleksandrovna îi lipsesc căldura și înțelegerea largă a firii rusești.

În postul mare a sosit de la sora Annușka, din gubernia Penza, cu perna ei proprie și cu un cufăr de lemn bătut cu fier pe la colțuri, noua dădacă — Varvara Grigorievna — o femeie grasă și severă, între două vârste, cu sprîncenele ca niște tufe, în care, pe lângă

firele roșcate și mici, creșteau și altele mai lungi și mai închise la culoare.

În săptămîna mare, gerul s-a muiat deodată și s-a lăsat o zăpușeală de seră. Simbirskul, îmbrăcat în straiile albe ale zăpezii care începuse să se topească, parcă se împușina, iar contururile fumurii ale bisericilor păreau suspendate în văzduh. În aer, în zăpadă, pe Volga încătușată, pe drumurile de poștă care porneau din oraș spre cîmpurile albe — pretutindeni se simțea o pornire, înceată dar nestăvilă, spre primăvară.

Maria Aleksandrovna trebuia să se pregătească pentru paște. În miercurea mare porni cu bucătăreasa Nastea să cutureiere prăvăliile.

Străzile erau nemaipomenit de murdare: piața se umpluse de care încărcate cu tot felul de bunătăți: curci și găini tăiate, batog, nișetru, butoiase cu sinîntînă și brînză de vaci, apoi saci cu făină de toate soiurile și coșuri cu ouă proaspete. Țăranii dormeau aici, noaptea, pe rogojini, ascunzîndu-și ciștigul în carimbul cizmei. Șiruri de birjari așteptau, strigîndu-și dinainte prețul: „O hîrtie de cinci!” „Două grivne!” Sau chiar: „Poftiți și cu o grivnă, vă duc în zbor piuă acasă”. Iar pridvoarele bisericilor mișunau de cerșetori.

Maria Aleksandrovna nu se întreba dacă crede sau nu în Dumnezeu. Nu-i plăceau discuțiile despre religie și tăcea atunci cînd, în fața ei, alții despicau firu-n patru pe această temă. În adîncul inimii ei era mai curînd necredincioasă, iar această necredință sporea pe zi ce trecea.

Ea însă nu-și prea împărtășea gîndurile și respecta datinele religioase, împreună cu familia sa. În joia mare intră în biserica Ni-

kolskaia plină de oameni. Știa că soțul e trebuia să fie acolo. I-a fost însă cu neputință să-l vadă în mulțime, mai ales că o apăsa zăpușeală de neîndurat. Atunci Maria Aleksandrovna își aminti de o vorbă a tatălui său: „Dacă vrei să ai viață lungă, trăiește în aer liber; aerul proaspăt este igiena omului inteligent”.

N-a fost în stare să reziste pînă la sfîrșitul slujbei. S-a întors binîșor, acasă n-a mai aprins lampa, ci s-a întins în pat așa îmbrăcat cum era.

Vineri 10 aprilie dimineața, Ilia Nikolaevici a plecat de acasă direct la tipografia „Simbirskie gubernskie vedomosti”, pentru citi încă o dată și a corecta darea de seamă privitoare la situația școlilor primare din Simbirsk, care urma să intre în ziar a două zi de paști. Darea de seamă era lungă și ziarul a acceptat s-o publice în trei numere; începutul și a doua parte erau semnate de I. Vișnevski și doar ultima parte a dării de seamă purta semnătura lui Ilia Nikolaevici, deși muncise la toată lucrarea. După ce a cercetat cu luare aminte șpalturile cu semnătură lui Vișnevski, s-a mai uitat o dată, în fugă la restul manuscrisului.

Era prima sa dare de seamă de inspector. Înfățișa în mod multilateral situația generală a învățămîntului primar din întreaga gubernie. Erau cuprinse aici cifre trimise din diferite localități și verificate la fața locului caracteristici date de consiliile școlare județene, apoi concluziile sale, ale lui Ilia Nikolaevici, la care nu ajunseser numai pe bază analizei rapoartelor primite din județ, ci după ce vizitase în decurs de o jumătate de an toate satele în care exista o școală primară. După prima călătorie, multe nu i s-au mai părut atât de rele. A văzut și a cîntărit totu cu alți ochi. A stat el însuși de multe ori din vorbă cu sătenii, încercînd să-i convingă să vadă în școală o cauză a lor proprie, importantă și necesară. Folosind cuvinte simple și limpezi, a izbutit să le trezească interesul. Și a aflat pe alocuri nu numai doamne caritabile, cu mintea zăpăcită, preotese analfabete, soldați beți, conțopiști incuiați și pop care tinjeau parastasele pentru ouă, găinuș și ruble, ci și adevărați dascăli, plini de elan și pricepuți în muncă, precum și cîțiva meșteri susținători sinceri ai școlii, activiști înflăcărați pe tărîm obștesc.

Ilia Nikolaevici vedea limpede, ca în palmă, viitoarea sa muncă. Harta guberniei îi cetase să mai fie pentru el numai o horbot albă, pe hîrtie de calc. Citea grăbit, în sine

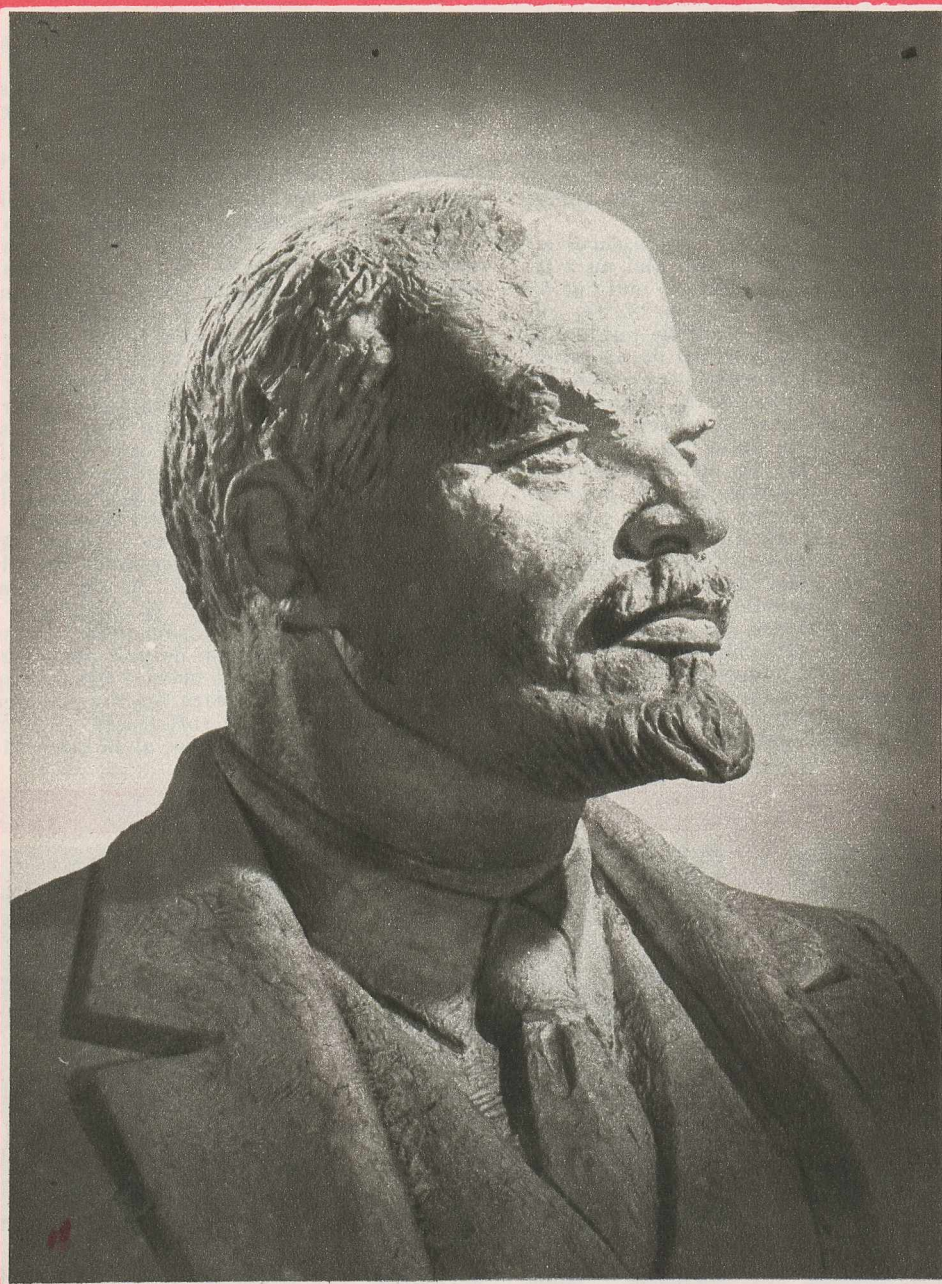
„Numărul elevilor de ambele sexe în cel 430 școli satești din gubernie se ridică la 9.717... Numărul băieților este de peste cinci ori mai mare decît al fetelor... Țăranii, chiar din rîndurile ciuvașilor, încep să-și dea seama de folosul pe care-l pot avea de la învățătură băieții, dar ... nu pot înțelege pentru ce le trebuie femeilor să știe carte. În acest scop, se introduce treptat în școlile de fetelucrul de mină...”

„Școlile funcționează în localități diferite unele sînt instalate în clădiri speciale, mai mult sau mai puțin amenajate pentru învățămînt... deși multe sînt subrede și friguroase pe timp de iarnă... Școlile de fete... funcționează fie în casele slujitorilor bisericii, fie în izbe țărănești, fie în chiliile destinate paznicilor bisericilor, deseori igrasioase și reci. Este necesar să se ia măsuri pentru înlocuirea acestor chili, incomode din toate punctele de vedere, cu alte localități mai potrivite deoarece în aceste încăperi igrasioase și reci... nu ne putem aștepta ca activitatea din domeniul învățămîntului să se desfășoare cu succes”.

„Metodele de predare în școli sînt diferite în unele se folosesc pînă în prezent vechile metode, la care învățătorii conștienți renunță treptat, în altele se continuă cu metoda lui Zolotov, iar în cîteva — puține la număr — începe să se introducă încetul cu încetul metoda baronului Korf”.

„În unele școli se aplică unele măsuri disciplinare ca: trecerea numelui celor mai buni elevi pe o tablă roșie, iar al celor codași pe una neagră; ținerea în picioare a elevilor lezeși și nebunatici în timpul orei, ba chiar așezarea lor în genunchi... Din toate aceste măsuri ar fi de dorit să fie exclusă treptat de deapsa punerii în genunchi, ca o pedeapsă pu corporală, și să fie preferată, în limita posibilității, influența morală asupra elevilor”.

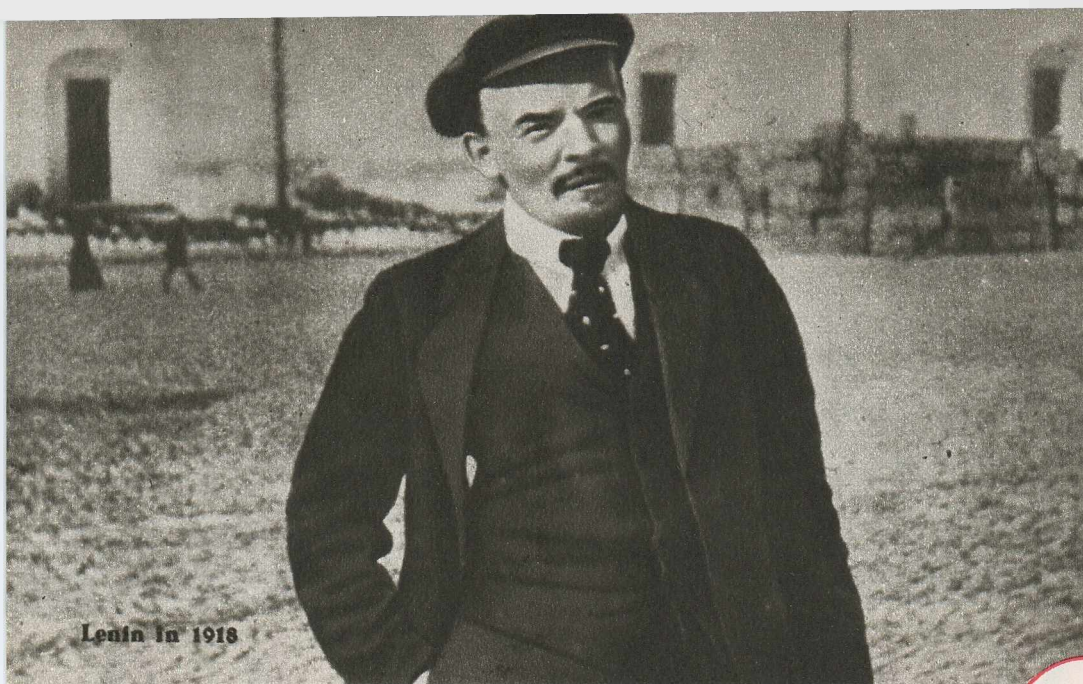
„Numărul dascălilor din gubernie este d



„V. I. Lenin”

Sculptură de Boris Caragea.





Lenin în 1918

eu, Iliușa — spuse în șoaptă Maria Aleksandrovna, privindu-l vinovată.

...Iar peste un ceas, Ilia Nikolaevici intră din nou în cameră. Cel care venise pe lume într-un fel atât de firesc, dând peste cap sărbătoarea, era culcat, ca toți noii-născuți, pe masă, roșu-stacojiu, și urla, pentru că Anna Dmitrievna îi dăduse, cum era obiceiul, câteva palme zdravene.

Tatăl se apropie și-l privi. Avea în față pe cel de-al patrulea copil al lui, un Ilici micuț, cu fața zbîrcită ca a tuturor noilor născuți, cu o frunte mare și bombată acoperită de un puf bălai, cu ochișori mici, ștregărești, care clipeau, cerînd parcă iertare tatălui pentru venirea sa nepoftită și grabnică.

Anna Dmitrievna știuse de dimineață ce nume i se va da fiicei, dacă va fi fată, și ce nume i se va da fiului, dacă va fi băiat.

— Ei, ia-ne în brațe, tăticele, îngîna ea cu aceeași voce pe care o au toate moașele din lume. — Felicită, tăticele, pe noul locuitor al pămîntului, Vladimir Ilici!

1937—1957. Ulianovsk.

În romînește de **Vlădu BÎRNA** și **A. MIȘEA**

526, printre care: preoți 294, clerici musulmani 3, învățători cu ajutoarele lor 199 și învățătoare 30. Majoritatea învățătorilor provin din țărani (59), apoi din rîndurile clerului (31) și din mica burghezie (20); mai sînt și preoți sătești, funcționari, secretari comunali și subofițeri“.

„În grija față de îmbunătățirea învățămîntului primar în întreaga gubernie, adunarea Zemstvei a înființat cursuri de pedagogie, pe lângă școala județeană din Simbirsk, pentru pregătirea cadrelor de învățători și a alocat în acest scop anul trecut (1869) suma de 1.850 ruble“.

Ilia Nikolaevici oftă: — Cam puțin, de bună seamă. Important este însă începutul în sine, și acest început există, dar e ca o picătură de miere.

„Măsura... în care țărani se interesează de școală e în funcție de folosul pe care-l au copiii lor; iar folosul e direct condiționat, la rîndul lui, de calitățile și de conștiințiozitatea în nunci a învățătorului“.

Termină de citit și văzînd că manuscrisul încă nesemnat, căută cu privirea un toc, îl luă de la proprietarul tipografiei și semnă: **V. Ulianov**.

Își simțea inima ușoară. Treburile merg bine. Mîine se va odihni toată ziua, alături de ai săi: copiii și soția. Își aduse aminte că Mașenkăi i-a fost cam rău de dimineață...

Teși bine dispus în stradă și-și deschise valtonul. Era cald. Primăvara cuprîndea răvalnic orașul. Jos, ghețurile care ferecaseră Volga se spargeau, trosnind și bubuind.

La școala numărul 1 din Ulianovsk se păstrează banca elevului Vladimir Ulianov.

Cînd a ajuns în fața casei, un glas l-a oprit: „Intrați cu băgare de seamă“.

Vecina lor, Anna Dmitrievna Iliina, o femeie scundă, rotundă, cu un puf negru deasupra buzei, „felcerită diplomată“ cum i se spunea în oraș — în realitate cea mai bună moașă din Simbirsk, cu studii medicale — se și făcuse stăpîna în casă.

Ilia Nikolaevici a deschis încoțetșor ușa. Pregătirile de sărbătoare rămăseseră neterminate, pe mese, în cratițe, în bucătărie și în cămară. Ouăle nevopsite, aluatul rece azvîrlit într-un colț. Peste mirosul de vanilie și de șofran, cumpărate abia ieri, pătrundea în nări un alt miros: de farmacie.

Soția era culcată în dormitor, cu părul despletit, palidă și zimbitoare, îmbrăcată în rufe curate. Camera era albă, ca și halatul imaculat al Annei Dmitrievna.

— Haide, haide, Ilia Nikolaevici, asta nu-i treabă pentru dumneavoastră, bărbații! Ne descurcăm noi și singure...

— Tocmai acum m-am găsit și

**Casa-muzeu „V. I. Lenin“ din Ulianovsk. În această sufragerie se duceau discuții aprinse în jurul materialelor ce trebuiau să fie inserate în „Subbotnik“, revista familiei Ulianovilor.**



## POZA

de **Vasilii KAZIN**

*În poza asta veche, puțin decolorată,  
Nu-i tatăl meu, nici mama, nici prima mea iubire,  
Dar o păstrez ca sfîntă și dragă amintire  
Și n-o cîntesc din locu-i de cînstă niciodată.*

*Cînd o privesc în cadră, adesea mi se-ntîmplă  
Să simt mîndria-n mine cum crește ca o mare  
Și parcă nu mi-i părul încărînjîțat la tîmplă  
Și nu mi-i tinerețea pierdută-n depărtare.*

*Furtunile trecute îmi bîntuie-n ureche  
Și lacrima-i pe geană ca bobul de cleștar  
Cînd îl zăresc pe Lenin în poza asta veche  
Ca o lumină vie și fără de hotar.*

*Cum îl știam, cu șapcă, în marea-i simplitate,  
Înconjurat de lume și de putere plin,  
Acolo lângă zidul bătrînului Kremlin  
Și-a pironit privirea în vremi îndepărtate.*

*Străbătător de veacuri, profet, clar văzător,  
Prea înțelept în toate și luptător de frunte,  
Nu mare de statură, îmi pare cît un munte  
Pe care-l scaldă-n raze un soare orbitor.*

*Înconjurat de lume, el vede culmea-n față,  
El îndrumază lumea, ferînd-o de prăpăd,  
Acolo, între steaguri, privindu-l parcă vîd  
Rîvnita fericire stînd lângă el, mîreață.*

*Și cum să nu fiu mîndru și-ncrezător în sine  
Cînd în bătrîna poză zăresc un băiețel,  
În care eu, bătrînul, mă recunosc pe mine  
Acolo în mulțime, alături de el!*

În romînește de **M. DJENTEMIROV**





# ÎN CLASA I-A.



Intr-o bună zi, 774 de tineri și tinere, absolvenți ai Institutului Agronomic din București, au pornit, străbătând drumuri diferite, spre aceeași întâlnire: întâlnirea cu viața.

În urma lor — amfiteatrele spațioase ale Institutului și febrilitatea examenelor, imaginea listelor respectabile din care și-au ales locul de muncă preferat și prietenii de ani și ani și nenumărate șotii și glume, poate parfumul unei iubiri stinse sau care tocmai atunci izbucnise... Înaintea lor — viața!

Și cite o poartă al cărei prag îl vor trece pentru prima oară... (foto 1).

Nu-i mult de atunci. Și iată-ne pe urmele câtorva din acești tineri, aleși la întâmplare.

Dacă vă interesează cite ceva din cele ce s-au întâmplat cu ei — foștii absolvenți de institut, actualmente în clasa I la școala vieții — citiți mai departe.

★

*Emilian Constantinescu* lucrează ca inginer agronom la gospodăria agricolă colectivă din satul Straja, raionul Negru Vodă. La colectivă, oamenii l-au privit la început cam cruciș. Ce ar fi putut să-i învețe un tinerel de la oraș, pe ei, care s-au născut cu coasa în mână? Să folosească îngrășăminte artificiale? Nu au prea vrut. Ca un hatir și doar cu titlu de experiență, au hotărât să aplice propunerea „tinerelului” numai pe o parcelă. Urmarea? Recolta pe celelalte loturi: 906 kg grâu la hectar; parcela: 2.300 kg grâu la hectar.

Astăzi, colectivștilor li se pare că *Emilian* lucrează cu ei de când lumea (foto 2). Pentru priceperea cu care îndrumază munca colectivștilor, „tinerelul” a primit Ordinul Muncii clasa a III-a.

★

Nu este vorba de un gondolier (foto 3), ci tot de unul dintre cei 774: directorul gospodăriei agricole de stat „Roseți”, inginerul zootehnician *Constantin Ghiță*, care mai are de dat o ultimă dispoziție înainte de a porni spre tarlalele de pe celălalt



mal. La 26 de ani, Constantin Ghiță conduce cea mai mare gospodărie de stat din regiunea București. Anul trecut, numai de pe cele 2.806 ha însămințate cu porumb, gospodăria a livrat statului peste 7.500.000 kg porumb boabe — cu 1.100.000 kg peste cifra prevăzută în plan. Printre altele, ferma mai posedă 12.000 ovine, 14.000 păsări etc.

★

Medicul veterinar, *Laur Gavrilescu* este un alt absolvent al Institutului. Lucrează acum la laboratorul veterinar al regiunii Constanța (foto 4). Printre alte evenimente trăite de doctorul Gavrilescu, de la absolvire încoace, este și căsătoria sa. În calitatea lui de medic veterinar are printre alte obligații „matrimoniale” și pe aceea de a o învăța pe tînăra sa soție cum se prepară zeama de găină...

★

Inginerul *Gheorghe Moise* (foto 5) era îndrăgostit pe vremea studenției. Îndrăgostit de... atletism. Ajuns la S.M.T.-ul din comuna Albești, a început să se ocupe de un alt fel de performanțe: sporirea suprafețelor lucrate cu mijloace mecanice. Prășitul mecanic, care în raza S.M.T.-Albești se făcea în anul 1955 pe o suprafață de 1500 ha, s-a extins în 1956 la 4400 ha, apoi în 1957 la 4900 ha. Performanțe asemănătoare s-au obținut și la seceratul mecanic, recoltatul cu combina etc. S.M.T.-ul în care lucrează *Gheorghe Moise* s-a clasat, în întrecerile dintre S.M.T.-urile regiunii, pe locul doi. Încă un pas și S.M.T.-ul său poate deveni, chiar în această primăvară, „lider”.

★

Numai doi dintre cei 774 absolvenți au rămas mai departe împreună. *Gheorghe Burlacu* și *Smarand Duică* (foto 6). Amândoi lucrează în colectivul zootehnic al Academiei R.P.R., la secția IV „biologie și științe agricole”.

Impreună fiind, își amintesc adesea de primele comunicări științifice ținute de ei în fața înaltului for științific al țării: cea a lui *Burlacu* vorbea despre ridicarea vitalității mieilor brumării, a lui *Duică* despre crearea unui nou tip de oaie cu lînă fină și producție sporită de lînă. Amîndoi, la scurte intervale, au vizitat, în cadrul unui schimb de experiență, R.P. Mongolă.

★

Ca și *Smarand Duică* sau *Gheorghe Moise*, inginerul *Ion Toma* este și el fecior de țaran. A lucrat mai întîi la S.M.T. din comuna *Girbovi*. Și cum tînerețea și entuziasmul plac oricui, oamenii acelor locuri l-au îndrăgît

repede. Tot ei l-au ales deputat în statul popular. Mai apoi, inginerul nostru a fost ales vicepreședinte al sfatului popular raional. Mare cinste, dar și griji mari. *Toma* se zbuțumă ca argintul viu. Îl poți zări cînd la bazele de recepție, sînd de vorbă cu oamenii, cînd pe la gospodării colective sau S.M.T.-uri, ascultînd păsurile plugarilor și căutînd soluții, cînd la sfatul popular organizînd un laborator raional (foto 7). Ajuns acasă, uită repede de oboseală cînd își saltă plîna la tavan flăcăiașul dolofan care abia a trecut pragul primului an. Apoi, spune hotărît nevestei: „Inginer agronom îl fac!”

★

Ultimul popas l-am făcut la stațiunea „Murfatlar” a Institutului de Cercetări Agronomice din R. P. R., locul de baștină al vestitului vin cu același nume. Aici lucrează — alături de mulți alți specialiști — inginerul hortivitic *Ficret Mujdaba* (foto 8). Tătarul *Mujdaba* (ca de altfel și ceilalți colegi ai săi despre care am vorbit pînă acum) reprezintă prima generație de intelectuali din familia lui. *Mujdaba* s-a născut chiar în satul *Murfatlar* și s-a întors acolo ca „să-și servească regiunea în care a făcut



ochi”. Este cercetător științific la laboratorul de biologie, sectorul de înmulțire a viței de vie. Visează extinderea largă în întreaga Dobrogea a soiurilor alese de viță, spre desfătarea tuturor celor ce știu să aprecieze un pahar cu vin bun. Iar vinul *Murfatlar*, de culoarea mierei, dens asemenea undelemnului, dulce și cu o aromă amețitoare, este o licoare cu adevărat aleasă (foto 8).

Am verificat (încă o dată) și noi acest lucru, ridicînd din toată inima paharul pentru succesele de azi și de mîine ale absolvenților Institutului Agronomic...

# ...LA ȘCOALA VIETII







Matei Gîscarul se sfătuiește cu consătenii săi.



Paprika Jancsi vestește spectato-  
rilor, în versuri amuzante, ce  
se va întâmpla în tabloul următor.



Boierul Dóbrógi îl îmbie cu vin pe Ludas Matyi, deghizat în meșter  
italian. Boierul nu știe încă ce-l așteaptă...



Boierul Dóbrógi se... resimte serios după loviturile lui Matei Gîscarul...  
Și Baba Cloanța îi ține lumina...



Ciardașul final  
executat de...  
orchestra de  
figani a fost viu  
și îndelung a-  
plaudit.

## De la PEPELEA GÎSCARIU LA MATEI GÎSCARUL

Cititorii români au făcut cunoștință pentru prima oară cu poemul „Ludas Matyi” de Fazekas Mihály (1766—1828), în traducerea poetului ardelean Ioan Barac (1776—1848) sub titlul „Pepelea Gîscariu”. Am revăzut de curînd pe scena Teatrului de păpuși din Tg. Mureș (în adaptarea lui Hunyadi Andras) povestea lui Matei Gîscarul, atît de îndrăzneată pentru epoca în care a fost creată; această lucrare biciuiește în adevăratul sens al cuvîntului nobilimea feudală întruchipată în firea despotică a moșierului Dóbrógi.

Revolta socială ce și-a găsit expresie în acest poem, care nu în mod întâmplător a fost atît de îndrăgît de popor în anii premergători revoluției din 1848, a determinat pe Moricz Zsigmond — acest corifeu al literaturii maghiare — să-l dramatizeze.

Folosind această dramatizare, colectivul Teatrului de păpuși din Tg. Mureș s-a străduit să realizeze — în regia lui H. Antal Pal — un spectacol interesant la care au contribuit execuția îngrijită a păpușilor (Kemenesi-Krausz-Erzsébet), decorurile pline de imaginație (Török-Földes Edith) și dibăcia cu care au fost mi-nute păpușile.

Spectacolul cu „Matei Gîscarul” se bucură de un bine meritat succes care se oglindește și în faptul că la 14 martie a.c. Teatrul de păpuși din Tg. Mureș a dat — într-un cadru festiv — cea de-a 2000-a reprezentație cu acest spectacol.

Ștefan IZSÁK

## Cronica melomanului

### „FRUMOASA ELENA” LA GALAȚI

Locuitorul sau vizitatorul Galațiului de astăzi are de ales săptămînal într-un spectacol de operă, operetă, estradă, teatru, sau concert simfonic. Acum doi ani ar fi putut admira numai teatrul sau estrada, acum trei ani doar pe aceasta din urmă, („admirafia” reprezenta în acest caz un eufemism), iar acum 5 ani un singur spectacol care i se oferea era acela... Dunării și Lacului Brateș, ambele admirabile într-adevăr, dar fără legătură cu dezvoltarea culturală a orașului.

Această istorie inversată vorbește de sine și nu este în intenția autorului acestor rînduri să facă monografia instituțiilor de artă gălățeană. Dar e interesant de aflat că, dacă pentru Teatrul Muzical, un spectacol ca „Vînt de libertate” a constituit acum un an o performanță, în ultimul timp nu mai pare deosebită nici măcar îndrăzneala de a lua în repertoriu, primul din țară, o operetă atît de subtilă și de rafinată ca „Frumoasa Elena” de Offenbach.

Faptul că îndrăzneala a devenit firească nu dovedește decît progresul vertiginos al acestui colectiv; totuși blazarea e prematură și cronicarii nu trebuie să piardă atît de ușor capacitatea de a se mira. Să ne mirăm deci și să ne bucurăm urmărind un spectacol care pune (și rezolvă) atîtea probleme.

Probleme de stil mai întîi, pentru că stilul clasic Offenbach impune în primul rînd repudierea rutinei și a oricărui convenționalism. Offenbach a fost la vremea sa un „teribil” care ultragia spectatorul blajin al Parisului și-l pălmuia pur și simplu pe cel suficient, sigur de sine. Dar dacă în secolul al XX-lea nu mai uimește tot ceea ce e uimea în secolul al XIX-lea (de pildă, să pui spartani să danseze înainte de asediul Troiei...franch-cancan), înseamnă că spectacolul trebuie reîmprospătat, cu curaj; pentru că a-l depăși pe Offenbach (în spiritul lui, firește) este cel mai bun serviciu pe care îl poți face autorului însuși. Or, faptul că în regia și scenografia lui Eugen Gropșeanu „Frumoasa Elena” a adăugat amestecului de parfum al Greciei antice și al Parisului secolului trecut, și pe acela al Romîniei (poate chiar al Galațiului) zilelor noastre, este în acest spectacol un semn de tinerețe, de prospețime.

Probleme muzicale în al doilea rînd; pentru că muzica lui Offenbach ține mai mult de opera comică decît de operetă. Iată de ce forțele de elită ale teatrului, ca sopranele Sanda Chiriacoșopol și Cornelia Seracin (în rolul titular), tenorul Vasile Huzum (Paris), „subretele” Marica May și Virginia Boeriu (Oreste), experimentatul comic Nicolae Vulpesco (Menelaos) și tinerii Jean Segal și Traian Vasiliu (Calchas și Philocomus), ca și trei dintre zeițele adunate — Nineta Stoica, Afrodita Capri, Corina Dinicu — s-au desfășurat în roluri pline de posibilități, în care au creat, fiecare, momente de înălțime artistică demne de teatre cu mult mai experimentate.

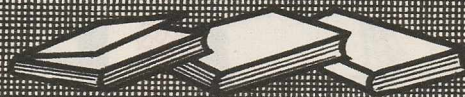
Poate că numai unele lungimi ale interludiilor coregrafice — de altfel interesante — (Coca Ignat și Emeric Tuș) au îngreunat puțin acest spectacol care, sub conducerea muzicală a lui Viorel Doboș, poate oricînd să apară pe orice scenă a țării.

„Frumoasa Elena” locuiește deocamdată la Galați. Dar n-ar fi rău să-și arate frumusețea și în alte orașe dornice de spectacole bune, între care Capitala nu face excepție.





# Scriitori CARTI



JURNALUL VEREI INBER \*)

PRIETENI AI UMANITĂȚII \*)

ÎN ÎNTIMPINAREA ZORILOR \*)



Vera Inber



Em. Kazakevici



Vadim Kojevnikov

„Meridianul de la Pulhovo” fusese prima culegere de poezii prin care am luat cunoștință de talentul multilateral al Verei Inber, una dintre femeile-scriitoare ce ocupă un loc de frunte în literatura sovietică de azi. Poeta aducea în acest volum mărturia unor sentimente complexe, de la preocupările personale ale sufletului matern, preocupări cărora a știut să le dea o valoare generalizată, până la patriotismul fierbinte al cetățeanului primei țări socialiste. Știam, la data când parcurgeam volumul amintit, că autoarea împărțise, în timpul ultimului război, soarta asediaților de la Leningrad, însă nici pe departe nu bănuiam amploarea tragică a zilelor acelea, pe care acum tot mai multe documente artistice o reconstituie.

În nolanul de schițe, nuvele, romane și filme, compoziții muzicale și realizări plastice inspirate din viața aspră dar eroică a Leningradului asediat în anii 1941—1943, Jurnalul Verei Inber, intitulat sobru „Aproape trei ani...” (inclusiv în volumul recent apărut „Opere alese”), ocupă un loc aparte și aduce contribuții revelatoare asupra genezei multor opere ale autoarei sovietice. Publicându-și însemnările cvasi-zilnice, autoarea s-a ferit de comentarii, de firească tendință de a da interpretări unor întâmplări sau altora, după atîția ani de la consumarea faptelor.

Vera Inber a notat tot ceea ce a intrat în raza ei vizuală, tot ceea ce a simțit, tot ceea ce a visat în acele zile atît de puțin propice visului. Pătrunzînd cu autoarea în locuințele lipsite de foc pe un ger siberian, asistînd la agonia altor trupuri vlăguite de foame, întrîstîndu-ne de fiecare veste nefavorabilă care sosea de pe frontul încercuirii, participăm parcă cu ființa noastră la suferințele pe care le provoacă ororile războiului, la privațiunile pe care înfiorătoarea calamitate le-a revărsat asupra vieții pașnice. Iată o însemnare cutremurătoare. Poartă data de 26 decembrie 1941: „E groaznic să ieși dimineața pe poarta noastră de serviciu și să te pomeniști lângă zidul prosecturii, pe canalul Karpozhdi. E o morgă sub cerul liber. În fiecare zi sosesec cu săniuțe cîte opt-zece cadavre. Și zac acolo, în zăpadă. Coșciugele se împușinează mereu: nu mai sînt materiale suficiente pentru confecționarea lor”. Sau aceeași imensă dramă pentru sufletul unei mame consemnată lapidar: „19 februarie 1942. Tocmai acum am primit o scrisoare de la ai mei, trimisă încă în decembrie. Mîșenka al nostru a murit, înainte de a fi împlinit un an”, dramă cărăia autoarea — într-un suprem efort de a-și învinge propria durere — îi găsește un antidot în dăruirea ei totală pentru cauza comună: „Mîine mă duc pe front cu delegația raionului nostru. E bine că plec. Îmi ajută să-mi suport durerea pe care inima mea o înfruntă atît de greu”.

Iată de ce, totuși, în acest oraș-erou viața mergea înainte: în fabrici se lucra, în becurile și adăposturile Universității studenții învățau, scriitorii creau cu mîinile înghețate pe condei, Șostakovici compunea „Simfonia a VII-a” — toți încordîndu-și ultimele rezerve fizice și morale, luptînd cu toate lipsurile, suferînd, pentru ca țara să trăiască.

Azi, cînd imperialismul agită din nou flamurile negre ale războiului, lectura și încrustarea adîncă în suflet a unor slove ca cele ale Verei Inber constituie nu numai o aderare nelimitată la viață, dar și întărirea convingerii că niciodată popoarele nu vor mai lăsa să se abată asupra lumii o nouă calamitate.

L. VOITA

\*) Vera Inber: Opere alese, Cartea Rusă — 1958.

Kazakevici s-a făcut cunoscut cititorilor prin schițele, nuvelele și romanele sale, inspirate din evenimentele Marelui Război pentru Apărarea Patriei. Desigur că multora le sînt încă vii în minte paginile pline de lirism, de duioasă melancolie, dar și de înălțător patriotism din schița *Steaua* sau chipurile viguroase ale ostașilor greu încercați de război, dar cu toate acestea plini de optimism, de iubire de oameni, de încredere în viață, din romanul *Primăvara pe Oder*. Nuvela *Înimă de prieten*, recent tradusă în limba română, se încadrează în aceeași serie de lucrări inspirate de oamenii și faptele înfîlțite și trăite în timpul războiului.

Ca în toate operele sale, nici aici autorul nu este atras de aspectul exterior al evenimentelor, de intriga propriu-zisă, oricît de bogată, de interesantă, de plină de peripeții ar fi ea. Faptele pe care le zugrăvește Kazakevici nu impresionează prin elementul surpriză, nu au ceva excepțional, leșit din comun. În vîltoarea războiului se înfîlțesc doi oameni minunați, întregeți, cinstiți; se iubesc, în ciuda atmosferei foarte puțin propice. După ce căpitanul Pavel Akimov moare ucis de un glonte dușman, Anna Belozerova își continuă existența, devenind un medic valoros, ea își crește cu devotament fetița, pe Katia Akimova, cărăia nu i-a fost dat să-și cunoască tatăl. Dar viața de muncă intensă, de mici și mari bucurii pe care i le oferă profesunea, iubirea bolnavilor și aprecierea colegilor de meserie, nu vor reuși să tămăduiască niciodată rana adîncă din sufletul Annei Alexandrovna Belozerova.

Atenția lui Kazakevici s-a îndreptat spre zugrăvirea caracterelor. El a căutat să creeze chipuri umane de neuitat, figuri ce devin însăși expresia unei epoci istorice. Destinele pe care le înfățișează autorul confirmă încă o dată adevărul statornic de cele mai bune opere ale literaturii sovietice, adevărul integrității și superiorității morale a omului de tip nou.

Oftîcerul Pavel Akimov intrunește în persoana sa inteligența, voința, energia, dragostea de muncă și de acțiune, cu o înaltă exigență morală, cu o etică nouă, socialistă. Inima de o puritate cristalină a acestui om nu cunoaște compromisuri. În muncă, ca și în luptă, Akimov rămîne același prieten cinstit, devotat, cu o inimă largă și iubitoare, față de femeia iubită, față de ostașul din subordinea sale, cași față de orice om.

Moartea lui pe un fărîm străin, într-un sanatoriu norvegian, apărînd libertatea și viața unor oameni, am zice străinii lui, dar în care Akimov vede în primul rînd oameni, capătă o valoare simbolică. Simbolică pentru bogăția sufletăscă a omului sovietic, cu adevărat prieten al umanității, al tuturor celor subjugăți și asupriți, simbolică pentru măreția umanismului și internaționalismului proletar.

Și întru totul pe măsura lui este și Anicica Belozerova ca și el cinstită, iubitoare, devotată.

Scriitorul a știut să găsească accente de vibrant lirism, de gravă rezonanță, de căldură și energie pentru a descrie destinul, tragic dar și înălțător, al acestor oameni sovietici, și prin ei, al atîtor altor eroi anonimi ai războiului.

Letopiseșul Marelui Război pentru Apărarea Patriei nu a fost încă terminat. Prin cartea sa *Înimă de prieten*, Kazakevici a înscris încă o pagină emoționantă în cronică a celor zile de măreție și eroism.

T. N.

\*) „Înimă de prieten” de Em. Kazakevici. — E.S.P.L. L.A. — Cartea Rusă.

Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a inspirat multe pagini pline de avînt și vigoare artistică în literatura sovietică. Cărți cum sînt *Torentul de fier* sau *Ceapaev*, s-au născut în anii imediat următori lui 1917 și au adus cu ele imaginea proaspătă a furtunii abia trecute, perceperea ei nemișcătoare.

Abordarea frecventă a temei Revoluției nu a însemnat însă uzarea și cu atît mai puțin epuizarea ei. Istoria atît de bogată și de glorioasă a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie este și va rămîne ani de-a rîndul izvor nesecat de inspirație pentru scriitorii sovietici.

Romanul lui Vadim Kojevnikov — *În întîmpinarea zorilor* — ne dă o imagine s-ar părea surprinzătoare, neașteptată, la prima vedere, a Revoluției. Și anume: lupta pentru Puterea Sovietică, desfășurată în ținuturile îndepărtate ale Siberiei — el ne-o zugrăvește văzută de un copil, Tima, prin prisma și înțelegerea acestui băiețel. Dar Tima nu este un simplu spectator al evenimentelor pe care le înregistrează cu spontanietatea și sinceritatea sufletului său pur. Tima este nemișcîtor legat de frămîntările și ciocnirile ce le vede, în jurul său, generate de lupta crîncenă între lumea veche și lumea nouă. Căci biografia lui Tima se împletește strîns cu istoria acelor vremuri aprige, cu vîltoarea luptelor revoluționare. Părinții lui Tima sînt ilegaliști. Regimul țarist i-a surghiunit în Siberia și acolo s-a născut și Tima. Datorită acestui fapt, o serie de lucruri, obișnuite și caracteristice oricărei vieți de copil, capătă în cazul lui Tima o semnificație mult mai largă decît cea personală, redusă la existența băiețelului. Chipul mamei nu înseamnă numai evocarea unei ființe dragi, plină de bunătate și blîndețe, de voințe și neîntrecută încredere în viață; el se confundă cu cel al unei devotate luptătoare pentru cauza Revoluției, care a renunțat la artă, la strălucita carieră muzicală pe care i-o făgăduia talentul său remarcabil, pentru a se consacra muncii și luptei revoluționare. Tatăl nu e numai un om puțin cam ciudat, cu teorii pedagogice foarte complicate și cam abstracte, înclinat prea mult să filozofeze, lucru pentru care-l dojenește mama; e în același timp și tovarășul Piotr Sapozkov, un om neînfricat, un luptător dîrz, principial, gata oricînd să se sacrifice pentru cauza Revoluției. Cunos-cîndu-l, ne dăm seama că Varvara Nikolaevna, mama lui Tima, are dreptate să exclame: „Piotr, ești un om adevărat!”. Prin fața ochilor noștri trec și alte figuri de luptători pentru cauza proletariatului ca: Esfir, Murzaev, Ian Vitol, Isakson etc. Ne cucerește caracterul acestora întreg, pline de vigoare spirituală, insufletește de un înalt ideal; ele ne devin tot atît de scumpe și de apropiate ca și lui Tima. Imaginea Revoluției percepută prin prisma lui Tima se suprapune cu imaginea obiectivă a epocii, cu înfățișarea conflictelor esențiale, a luptei de clasă. În felul acesta tabloul apare mai convingător și de o puternică evocare istorică.

Romanul lui Vadim Kojevnikov are o incontestabilă valoare de cunoaștere. Dar și o mare valoare educativă. Urmărind soarta acestor oameni plini de optimism, de încredere în victoria socialismului, devii tu însuși mai bun, mai puternic, mai hotărît să continui lupta lor.

Tatiana NICOLESCU

\*) Roman de Vadim Kojevnikov — E.S.P.L. A. — Cartea Rusă.



Drepto: Mauro Bellandi, „păcătos public”. Jos: pe uşile bisericilor florentine, episcopia a lipit o mînioasă şi insinuantă dare de seamă asupra procesului Bellandi-Fiordelli.



Episcopul Fiordelli pe care tribunalul „eretic” din Florenţa l-a condamnat pentru calomnierea soţilor Bellandi.

# DECE



# M-A EXCOMUNICAT

FOILETON TRIMIS „FLACĂRII” de Orazio LANDI



Prinţul Filippo Orsini (stînga) pe cînd era şambelan al Papei.

Sinucidere şi publicitate: actrişa engleză Belinda Lee, care n-a reuşit (şi nici n-a intenţionat) să moară, după scandalul de la Vatican. →

Totul a pornit de la Belinda Lee. Înţeleptul Zoroastru pretindea că, „dacă o femeie frumoasă te iubeşte înlăuntrul din încurcătura”, dar lucrurile s-au petrecut altminteri: prinţul Orsini nu mai este şambelan al Papei, iar eu am fost excomunicat. În ciuda faptului că Belinda Lee este cu adevărat frumoasă. Şi, cu toate că, încă în leagăn fiind, şi an de an după aceea, nu mi-am dorit nimic decît să fiu un bun creştin, dar mai cu seamă un bun catolic.

Să facem însă puţină ordine în gînduri, acum, cînd m-am dezmeticit. Cred că la începutul începutului a fost totuşi povestea cu Fiordelli. Mauro Bellandi s-a căsătorit cu Loriana Nunziata, în conformitate cu prevederile Constituţiei italiene, care arată că nu este obligatorie decît cununia civilă. Episcopul din Prato, Pietro Fiordelli, s-a supărat însă. Şi în plină slujbă religioasă a aruncat blestemul asupra celor care s-au sustras binecuvîntării sale: ei sînt, a declarat prea cuviosul, nişte „păcătoşi care trăiesc în concubinaj”, iar căsătoria lor este „un concubinaj scandalos”. Asupra păcătoşilor s-au abătut sute de scrisori anonime, în care blănde-

sfaturi ale binevoitorilor se înfîlneau cu ameninţările furioase. Loriana era încetată să-şi părăsească soţul şi să se căiască în mod public, iar lui Mauro i se promiteau chinurile gheenei. Mai mult încă, miini nevăzute, dar desigur sfîntite, au răpit din leagăn copilul — în vîrstă de două luni — al soţilor Bellandi, l-au dus la biserică şi l-au botezat.

Toate acestea l-au determinat pe Mauro Bellandi să-l dea în judecată pe Fiordelli — binecuvîntat fie numele lui — pentru calomnie, iar judecătorii — blestemajii fie pentru crezja lor — l-au condamnat pe episcop, sub motiv că soţii Bellandi erau căsătoriţi legitim şi că în Italia se află multe familii care nu s-au împărtaşit din harul bisericii.

La prima vedere, nu ar fi nimic neobişnuit în cele ce s-au petrecut. Drept vorbind, încă din secolul al IV-lea, biserica aplica represalii ereticilor. Numai că, în veacurile din urmă, un asemenea scandal nu s-a mai pomenit. Şi m-am adresat Papei:

— Păstor al păstorilor, nu cumva tulburarea aceasta se datoreşte faptului că Mauro Bellandi a fost partizan, la anii războiului, iar acum este unul dintre conducătorii organizaţiei locale a Partidului Comunist?

Sanctitatea Sa mi-a răspuns cu un suris de heruvim:

— Încă în 1391, fiule, laudatul întru Domnul papa Leon al XIII-lea a dat o enciclopică împotriva socialismului. Credeşi nu cerceta. Împărtaşeşte-te de sfinţele canoane, dar nu scormoni sfinţele taine. Văd că nu te descurci încă prea bine în dogmele sfinţele noastre biserice. Zetul creştinesc nu-i totuna cu a pune întrebări neplăcute. Un bun catolic trebuie să fie totodată un blind şi cuvios miel al Domnului. Du-te, fiule, şi nu-ţi mai tulbura gîndurile cu scorniriile satanei. *Te deum laudamus. Pre tunc, doamne, te laudam.*

Drept să spun, parcă mi se rupsesse fără veste legătura cu raiul. Ştiam că fac eforturi deosebite ca să merit împărăţia cerurilor: în puterea fără margini a creatorului etern credeam, în apariţii şi în miunni credeam, la liturghii eram nelipsit, cunoşteam pe de rost toate epistolele, predicile şi pastoralele din ultimii ani, ale tuturor abajilor, episcopilor, cardinalilor şi ale Sanctităţii Sale împotriva ereticilor antirăzboinici, ba chiar mă aţineam de a minca sîmînă în zi de post, înlocuind spurcata indeletnicire cu lecturi dintr-o carte de vise. Oare

de ce s-o fi supărat păstorul păstorilor de neprîhănită mea întrebare?

Încă n-am apucat să găsesc răspunsul cel mai potrivit, cînd s-a împlinit povestea de la Napoli. Salvatore Greco, un zugrav în vîrstă de 66 de ani, trăia de 40 de ani cu soţia lui în vîrstă de 64 ani. Cazul era interesant. La încheierea primului război mondial, întors acasă, Greco nu şi-a mai găsit soţia şi s-a căsătorit pentru a doua oară. Cînd s-au prezentat la biserică, preotul a refuzat să-i cunune, pe motiv că Salvatore Greco nu desfăcuse căsătoria cu prima lui soţie. Atunci oamenii şi-au văzut de traiul lor, ba chiar au făcut şi 13 copii. După 40 de ani de căsătorie, preotul parohial lor îl acuză de „păcat”, iar proprietarul casei în care locuiesc de 17 ani tună şi fulgeră împotriva acestui „intolerabil scandal de imoralitate”, ameninţîndu-i cu evacuarea... dacă nu acceptă o majorare a chiriei cu 20%. Am cerut atunci o nouă audienţă Sanctităţii Sale şi iată ce i-am spus, după ce am sărutat pantoful pontifical:

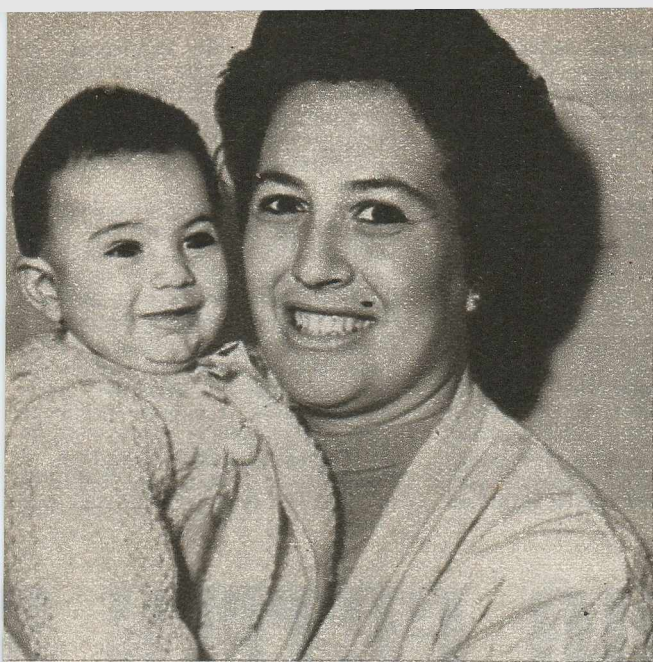
— Prea fericite părinte, văd bine că sînt încă neînfiat în tainele şi dedesubturile celor prea sfinţe. Mai sînt o serie de lucruri pe care nu le înţeleg. Astfel, soţia lui Agnelli, coproprietară uzinelor Fiat, şi-a cumpărat o pereche de cercei în valoare de 600 milioane de lire. În acelaşi timp, lui Salvatore Greco, care locuieşte într-o singură cameră cu soţia lui şi o fată nemăritată, i se cere o majorare de chirie, ca să se cheamă aceasta să încercî tranzaţii cu Dumnezeu, speculaţii cu religia? Oare tariful mi-luiri celor umili nu e prea ridicat?

Locuitorul domnului s-a încruntat şi mi-a răspuns cu obişnuitul său stil evanghelic:

— Fiule, mă tem că încep să-ţi latorci faţa de la ceruri. Dacă nu te-ai cunoaşte ca pe un miel al marii noastre familii catolice, aş socoti cuvintele tale ca pe un păcat de neiertat, ca pe o plîngărie a sfinţei credinţe. La urma urmei, ce înseamnă toate acestea, în raport cu strălucita noastră tradiţie? Gîndeşte-te bine! Împotriva ereticilor, biserica noastră a dus din todeauna o luptă necruţătoare. Ignatiu de Loyola, Thomas de Torquemada, Peter de Arbus au fost nişte adevăraţi mucenici. Prin 1230, cei ce ascundeau un eretic îşi puteau pierde averea, ba chiar şi viaţa. Cînd cineva era bînuît de eretic, era convo-







Lioriana Bellandi, care a îndrăznit să fie mamă fără să ceară aprobarea episcopului Fiordelli.

convertească. Iar harul Domnului a trebuit adeseori să se pogoare asupra lutului său mult prea insuflețit. Și mereu și mereu o lua de la început, pentru că, neputându-se spovedi chiar în fiecare zi, urma povăța sfințului Iacob dată spurcărilor de eretici: „Mărturisiți-vă păcatele voastre unii altora”. Parteneri nu-i lipseau, căci e doar băiat frumos. Și se mărturisea din 24 la 24 de ore.

Aventurile lui Filippo Orsini cu doamnele și domnișoarele din aristocrația italiană au trecut așa cum au venit. Principele ocupa

calci pe de lături, când chipul își arată numai virtute!

Și din nou am îngenucheat în fața Infallibilului.

— Prea Sfințe Părinte, Păstor al păstorilor, lămurește-l pe robul tău care nu mai pricepe chiar nimic. Belinda Lee este căsătorită și e protestantă. Principele este căsătorit, are doi copii, e catolic și-l cunosc ca pe mina Voastră dreaptă, omul Vostru de încredere. Cum să înțeleg toate acestea? E unuc, nimeni nu a spus despre el că ar fi, ci dimpotrivă, înclinat foarte către bucuriile lumești. Dar oare nu-i aceasta crezle? Nu-i aceasta Apocalipsul, Antichristul, Anti....?

Cu un gest fără ape, Papa m-a intrerupt, grăind:

— Păcătoș nefericit, de ce nu înțelegi? Principele împacă de

— Și aceasta servește bisericii catolice, părinte?

— Dacă nu bisericii, măcar unuia dintre robii ei.

— Dar atunci cum rămâne cu Salvatore Greco și Mauro Bellandi? ...Drept răspuns, Papa m-a excomunicat. Bula pontificală a fost adusă la cunoștință de la toate amvoanele, în toate bisericile catolice din lume. Romnia fiind o țară ortodoxă și deci eretică, vestea n-a putut ajunge probabil până acolo.

Nu mai că, „sinuciderea secolului” ocupând pagini întregi în presa occidentală, principele a fost destituit, iar în locul său — cum postul de șambelan al Papel este ereditar — a fost numit fiul lui Filippo, în vîrstă de 9 ani. Încetul cu încetul, va învâța să îmbrace un bărbat. Ce se

# PAPA

cat de sfința inchiziție pentru cercetare...

— Se mai întimplă și în zilele noastre, prin Statele Unite...

— Nu mă intrerape, muritorule. Unde am rămas? Ah! da, și dacă cineva refuza să se prezinte, era considerat vinovat.

— Și acum...

— ...Iar dacă, la cercetare, nu-și recunoștea păcatul, se aplicau pedepse. Erau mai multe categorii de pedepse, după gra-

ma papalității era adeseori aruncată peste regluni întregi de eretici. Cît despre tine, fiule, nu-mi prea plac. Ești un fel de tulburător al abuzurilor. Ți-am mai spus eu asta cîndva, dar vîd că Dumnezeu nu te-a hărăzit prea mult cu darul pocăinței. Du-te și te roagă în fumul de tămîie, roagă-te cu adîncă smerenie. Mă tem că un duh rău plutește asupra cugetului tău. Du-te, și Domnul să te păzească de sămîntă



Un tablou de familie înfățișînd „un intolerabil scandal de imoralitate”: familia zugravului Salvatore Greco la masa în unica sa încăpere, fără ca această căsnicie să aibă binecuvîntarea bisericii.

## CÎND EPISCOPUL FIORELLI ARUNCĂ ANATEMA — VINOVAȚII FĂRĂ VINĂ — CONCUBINAJ SAU CĂSĂTORIE? — DESPRE CHIRIA ZUGRAVULUI SALVATORE GRECO — DUBLĂ SINUCIDERE SAU PUBLICITATE AMERICANĂ? — SCANDAL LA VATICAN...

dul păcatului și al păcătoșului: pelerinajul, postul, pomenile, stîlpul infamiei, pedepse corporale, confiscarea averii, închisoarea pe viață, zidirea de viu, arderea pe rug. Anatema? Excomunicarea? Un Spinoza, un Paganini, au simțit ce înseamnă aceasta. Lor li s-au închis porțile raiului. Galileo Galilei, ars pe rug, a scăpat mai ieftin. Unde s-a găsit vreodată un judecător care să se ridice împotriva voinței papale?! În veacurile XI-XIII, din ordinal papalității, cruciații i-au trecut prin foc și sabie pe păgînii sara-zini. În veacul XVI papii au edictat arderea pe rug a protestanților. În veacul XII, Inocențiu III a trimis în sudul Franței doi călugări pentru suprimarea unor secte religioase nesupuse Vaticanului; ordinele lor au fost executate de puterea laică. Încă de pe atunci, ereticilor li se refuza înmormîntarea creștină.

— Așa cum a făcut Sanctitatea Voastră cu acei care au votat cu comuniștii?

— Intocmai, fiule. Și anate-

păcatului. Mă voi ruga pentru mîntuirea sufletului tău.

Era cît p-aci să mor înăbușit de atîta tămîie, cînd a intervenit în viața mea evenimentul hotărîtor: „sinuciderea secolului”, cum i-au spus ziarele. Într-o bună dimineață („bună”, e un fel de a vorbi cam impropriu), s-a aflat că principele Filippo Orsini și actrița engleză de cinema Belinda Lee au încercat să se sinucidă, din motive rămase necunoscute. Prințul era șambelianul Papei Pius al XII-lea, funcție moștenită din moși-strămoși și care consta în a-l îmbrăca pe Neprîhănitul de cîte ori era nevoie. Filippo Orsini are 38 de ani, este chipșez și-și purta haina de șambelan al Sfințului Scaun cu o grație seducătoare. Motiv pentru care, în civilie, își lepăda hainele sfințe, pentru a se deda unor treburi laice. Căci era nu numai cu dragoste de Dumnezeu, de cer și de stele, ci și de stelele de cinematograf. Petrecăret, nu-l studia atît pe Sf. Augustin cît pe Boccaccio și se lăsa cu ușurință convertit, el, care trebuia să

la Vatican cea mai înaltă funcție laică și scandalul trebuia cu grija evitat. Chiar și flirtul cu actrița mexicană Maria Felix n-a stîrnit decît pasiuni și patimi înăbușite. Cu Belinda Lee însă, lucrurile s-au petrecut alt fel. Pe celelalte le-a privit cu rîvnă, dar pe ea cu nesăț. E o femeie cu temperament drăcesc. (doamne, iartă-mă!) și i-a dus pre el în ispită. Iar nici el nu s-a prea dat în lături, ci mai curînd aș zice că s-a dat în spectacol, uitînd că Belinda e protestantă și că prin secolul al XVI-lea strămoșii lui îi prăjeau pe strămoșii ei pe rug.

Trup pieritor, cum poți să

minune legile divine cu legile omenescii care, cum se știe din strămoși, ne învață că omul e supus greșelii. El este 1/4 neinițiat, 1/4 s merit, 1/4 ascet și 1/4 bărbat. El a avut o înclinare din cele mai fericite, de vreme ce era împărțită. Și doar ce voiește Dumnezeu mai mult decît fericirea oilor sale? „Iubește pe aproapele tău”, spune fiul Domnului. Și Belinda a fost foarte aproape de Filippo. Cît despre religia ei, amîntește-ți ce spunea fericitul întru Domnul, papa Pius XI: „Aș încheia o înțelegere chiar și cu diavolul, dacă această ar fi în interesul bisericii catolice”.

va întimpla însă dacă, peste zece-cincisprezece ani, îi va ieși înainte o Belinda Lee?

P.S. „Sinuciderea secolului” a fost un bluff. După o spălătură stomacală, interpreta „Venerei din Cheronea” a rămas în afara oricărui pericol. Principele se sinucisese și el numai puțin: o slabă tăietură, care s-a vindecat cu ajutorul unui tampon de tinctură de iod. Acum, fostul șambelan al Sanctității Sale a plecat la țară, să se odihneasca. După atîta muncă!...

Un instantaneu din care reiese că învățăceii nu sînt chiar atît de cuvioși...







Fetițele au avut noroc: au fost adoptate de oameni inimoși. Eva a fost luată de minerul Ștefan Feldman, iar soții Cupaș au devenit părinții Terezei. Iată-i pe toți în fotografie.

Azi Eva e o fată inteligentă și primește o educație sănătoasă în această familie de muncitori. Ea nu cunoaște alți părinți în lume decât pe acei care au crescut-o, au stat și stau tot timpul alături de ea.

ce ani și jumătate, iar Tereza cu un an mai puțin.

Tereza e o fetiță drăguță, cu părul blond și ochi albaștri, ca cel mai senin cer. E elevă în clasa a V-a și pionieră. Ea învață foarte bine: are numai 9 și 10 la toate materiile. Dar mai mult îi plac matematicile. Vrea să urmeze facultatea și să devină profesoară de matematici. Tatăl ei, Vasile Cupaș, când vine seara obosit de la lucru, o găsește dormind. Se apleacă peste fața fra-

De ce au fost părăsite fetițele acestea de mama lor? În anul acela — 1947 — țara era încă ruinată de război și lovită de secetă. Bogățiile mai erau în mîinile capitaliștilor, bintuia foamea. Pesemne că femeia aceea o ducea greu cu doi copii și a găsit cu cale să-i lase pe drumuri. Asta însă nu este o cauză; fapta ei rămîne de neiertat. Pentru Etelka Cupaș — mama adoptivă a Terezei — n-a fost oare tot atît de greu pe atunci? Cîte rufe n-a

## DOUĂ FETIȚE ȘI

**E**

ra o iarnă aspră atunci, în februarie 1947. Era un ger de crăpau pietrele în dimineața cînd două fetițe aproape înghețate au fost găsite într-un cărucior sub geamul unei creșe din Baia Mare. Mama capabilă de această cruzime azvîrlise, lângă fetițe, actele lor, după care au putut fi identificate: Eva — un an și jumătate, Tereza — 6 luni.

Doi prunci părăsiți în plină iarnă. Fetițele au avut însă noroc: au fost adoptate de oameni inimoși. Eva a fost luată de minerul Ștefan Feldman, iar părinții adoptivi ai Terezei au devenit soții Cupaș, el — muncitor cărăuș, ea — spălătoreasă cu ziua. Părinții adoptivi s-au îngrijit de fetițe ca de proprii lor copii. Ele au crescut mari, sînt eleve, două fete frumoase: Eva are azi doispreze-



Eva, cu părinții care au crescut-o și au îngrijit-o, minerul Ștefan Feldman și soția.

Părinții adoptivi s-au îngrijit de fetițe ca de proprii lor copii. Ele au crescut mari, sînt eleve, două fete frumoase.



gedă și o sărută cu dragoste. Și în acele momente se simte cel mai fericit om din lume. Adeseori îi aduce bomboane, cărți sau jucării. Cînd, frumos gătită, dimineața Tereza pleacă la școală, își îmbrățișează cu dragoste mama. Acestea sînt doar mici frînturi dintr-o frumoasă viață familiară...

Iată-o și pe Eva, acum aproape o domnișoară. La școală învață și ea bine. Încă nu și-a precizat calea pe care o va urma în viață; poate va ajunge doctoriță, poate ingineră... Tata i-a povestit multe despre munca minerilor și i-a promis odată că o va duce în adînc. Poate că aceasta o va face să se hotărască pentru ingineria mineritului... Eva este și o gospodină pricepută. Și cîte nu sînt de făcut într-o gospodărie! De aceea, cînd vine de la școală, ea se grăbește s-o ajute pe mama ei. Ca și soții Cupaș, minerul Feldman și soția sa și-au crescut cu multă dragoste fetița adoptivă.

— Stai, fătucule, să-ți aranjez mustruța. Să leși bine în poză — spune Tereza tatălui său adoptiv.





spălat ea pînă și-a crescut fata adoptivă! În cîte spălătorii ume-  
de n-a muncit în acest timp! Și  
pe Tereza nu o născuse ea! Dar  
ea și bărbatul ei și-au rupt plinea  
de la gură pentru fetița pe care o  
socoteau și o socotesc pe drept a  
'or. Mai tîrziu, organele puterii  
locale au vrut s-o ajute bănește  
pe Etelka Cupaș. Ea însă a refu-  
zat; a spus că-și va crește sin-  
gură, cu posibilitățile ei, fetița.

În ce-l privește pe minerul Feld-  
man, să ne gîndim cîte ore, zile,  
săptămîni, ani... a săpat el în  
adîncul minei, cîte tone de mi-  
nereu a scos el la suprafață, pen-  
tru ca Evei să nu-i lipsească ni-  
mic! Și nu totdeauna un miner  
cîștiga atît de bine ca astăzi, nu  
totdeauna avea condițiile de mun-

că pe care le are acum. Dar Eva  
n-a simțit lipsuri: pentru hrana,  
îmbrăcămintea, jucăriile și cărți-  
le ei, pentru tot ce i-a trebuit,  
părinții ei au găsit mijloace.

Iar astăzi, în zilele noastre  
și-n fața acestor două fetițe — ca  
și a tuturor copiilor noștri — se  
înalță o viață frumoasă, un viitor  
luminos. Vor ajunge, una poate  
profesoară de matematici, cea-  
laltă ingineră, vor avea familie,  
copii, dar nu-i vor uita nici cînd  
pe oamenii aceia cu inimă mare,  
părinții lor adoptivi, soții Feld-  
man și Cupaș, care le-au crescut  
cu greu și le-au îndrumat pașii  
în viață.

ȘI HALMOȘ

Fotografii de M. IVANCIU

## PĂRINȚII LOR...



Eva este și o gospodină pricepută. De aceea cînd vine de la școală, ea  
se pregătește s-o ajute pe bunicuța ei.



Eva are azi doisprezece ani și jumătate. Tereza cu un an mai puțin. O viață  
frumoasă, un viitor luminos stau în fața celor două fetițe.

## „AM 108 ANI..”



Ce degete mîngie cu emoție de avar aceste  
monede? Sînt oare ale unui Harpagon? Nu!  
Degetele nu-s ale unui avar, după cum mone-  
țele nu-s de aur. Sînt centenarele mîini ale bătri-  
nului Afenduli și milenarele monede din colecția sa.

După aproape un secol de experiență, moșul  
poate deosebi o monedă falsă de una bună.  
Chiar dacă piesa e de pe vremea Bizanțului,  
chiar dacă nu și-o pus ochelarii și chiar dacă...  
nu știe să-i citească inscripția.

**S**fios ca un adolescent, un bătrîn  
a sunat deunăzi la ușa Muzeului  
de istorie veche din Constanța.  
După ce a luat loc pe un scaun  
și a fost invitat să-și spună  
„păsu”, moșul a prins curaj și a  
solicitat „favoarea” de a i se primi o  
donatie: 30 de piese arheologice din  
piatră și marmură, unele resturi de sta-  
tui, altele inscripții — toate însă urme  
elene sau romane din vechiul Tomis.

— Vă rog să le ridicați din curtea  
casei mele, din str. Dr. Caraciali 10.  
Nu mă mai „țin curelele” la treburi de  
felul ăsta... Mă împiedică vîrsta! — a  
spus el.

Și fiindcă cei de la muzeu erau curioși  
să-i afle etatea, moșul a adăugat:

— Am 108 ani!  
Cine este donatorul? Pentru unii  
constănțeni, Gh. Afenduli nu e un nume  
necunoscut, după cum nu le este necu-  
noscută nici meseria lui. Născut prin  
1850, pe vremea cînd stăpîni în Dobro-  
gea erau otomanii, moș Afenduli este  
astăzi ultimul supraviețuitor al unei  
profesii de mult dispărute. Timp de  
aproape un secol el a furnizat muzeelor  
sau colecționarilor sute de piese antice  
și mii de monede, unele din ele depă-  
șind chiar era noastră. Afenduli avea

o singură sursă de aprovizionare: Ma-  
rea. El și alți citiva din aceeași profe-  
siune strîngeau tot ce valurile aruncau  
la mal, scormoneau litoralul cu bețele  
sau așteptau prăbușirile perpetue ale  
fărnelui, pentru a da de urmele trecu-  
tului. Azi asemenea „scormonitori” de  
antice” nu mai există fiind înlocuiți  
de cercetătorii științifici care lucrează  
cu alte mijloace. Moș Afenduli le-a  
supraviețuit însă așa cum a supraviețu-  
it și celor cinci soții pe care le-a avut  
în decursul anilor. Da, bătrînul nu mai  
coboară la fărnel mării să-i scormo-  
nească nisipul. În schimb, i-a rămas  
pasiunea pentru tot ce-i antic și în spe-  
cial plăcerea de a frămînta între degete  
monede ca acele din vremea lui Alexan-  
dru Macedon sau a lui Traian, după  
cum i-au rămas și cîteva ulcele pline  
cu piesele „colecției” sale numismatice.  
În casă păstrează „cioburi” de pe vre-  
mea sciților, iar pentru apă de băut  
folosește o amforă cam de pe timpul lui  
Ovidiu.

Moș Afenduli, care a scos la lumină  
atîtea urme vechi mai abitir ca un arheo-  
log, nu știe carte. N-a știut niciodată  
să citească inscripțiile de pe pietre. Le  
stabilește epoca după... ochi, iar monedele  
le identifică după efigiile împăraților.

Text și foto: F. URSEANU

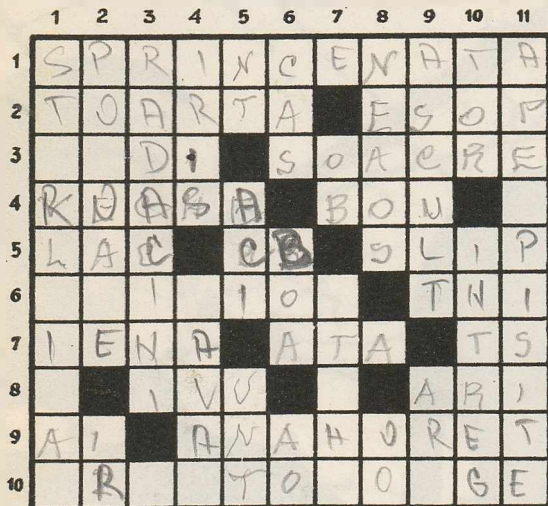
În curtea lui Afenduli pînă și cișmeaua e insta-  
lată într-un vechi piedestal de colană ionică.





# Cuvinte încrucisate

## ALESE PE SPRÎNCEANĂ



**ORIZONTAL:** 1) Călătorie în temă. 2) Prietenie cu... minier — Fabulist al antichității. 3) Adverb în văzduh — Poame acre. 4) Uzată — Patruped la arat. 5) Rai pentru broaște —

Bărbulescu Constantin — Pantaloni pentru ștrand. 6) Nesuferit — Tin amestecat. 7) Localitate... optică în Germania — Se rupe unde-i mai subțire — Teșe! 8) Din bivnac — Îți vezi de

treabă pe ogor. 9) Pozezi — Călugăr. 10) Cărțile vechi ale lui Popa Duhu.

**VERTICAL:** 1) Nebunatic. 2) Locuri prăpăstioase — Se dă pe obraz, nu pe sprâncene. 3) Sînt adnci în botanică, pătrate în matematică, îi interesează pe dentiști și-i pasionează pe lingviști. 4) Eres (pop.) — Negustor de încălțăminte (arh). 5) Net! — Aici — Derivat lactat. 6) Produs la stîlnă — Șarpe exotic — Alfa și omega. 7) Fluviu în U.R.S.S. — Scriitoare din R.P.R. 8) Get-beget — Mirare monovocalică. 9) Sint atent — Papagal sudamerican. 10) Tizic (reg.) — Totalitate. 11) Desperate.

## POLUL NORD — cale liberă

Cucerite cu mari dificultăți și, uneori, cu sacrificii de vieți omești, regiunile arctice au revelat lumii nu numai un bogat material științific, ci și posibilitatea scurtării căilor de comunicație între diferitele zone ale globului.

Odată cunoscute de îndrăzneții exploratori tereștri, regiunile polare au constituit o permanentă ispită pentru navigatorii aeriени și, mai cu seamă, pentru marile companii comerciale de navigație aeriene. Ca urmare, aceste regiuni veșnic înzăpezite au ajuns astăzi un decor „clasic” pentru uriașele avioane de transport.

Firește, condițiile deosebite în care se desfășoară navigația aeriană polară au cerut un efort deosebit specialiștilor în aparatura de bord, pentru a crea un nou tip de radar și noi aparate de radio-navigație. La aceasta trebuie adăugate instrucția înaltă a personalului navigator și construcția aerogărilor special amenajate pentru călătorii „polari”.

Așadar, polul nord a fost cucerit definitiv și cu mijloace aeriene, devenind cale liberă pentru toată lumea.



Explicație desen: Ruta polară olandeză pentru linia Amsterdam-Tokio

Cine ar putea uita însă că la aceasta s-a ajuns prin contribuția curajoasă a aviatorilor sovietici? În ziua de 21 mai 1937, ateriza la polul nord un avion cvadrimotor sovietic ANT-6, pilotat de faimosul Vodoponov, urmat la scurt interval de alte trei avioane sovietice. Acesta a fost preludiul unor impresionante zboruri executate de aviatorii sovietici, între care extraordinara performanță a echipajului Cikalov-Baidukov-Beliakov, care a rămas înscrisă pentru totdeauna în istoria aviației. Ei au zburat de la Moscova la Portland, în S.U.A., cale de 8700 km fără escală, cu un avion monomotor ANT 25. Peste puțin timp, pilotul Gromov și alți doi coechipieri străbat regiuni polare legînd Moscova de San Jacinto (California) — 10.148 km în mai puțin de 60 ore, bătînd astfel cu peste 1000 km recordul mondial al epocii.

Aceste prime zboruri efectuate de pionierii sovietici ai polului nord au permis celor care i-au urmat să acumuleze o experiență ce s-a dovedit din cele mai prețioase pentru exploatarea comercială regulată a căilor aeriene polare. Inaugurînd, în noiembrie 1954, serviciul său regulat de transporturi comerciale transpolare, compania suedeză S.A.S. a creat un precedent, însușit peste puțină vreme de numeroase alte companii. Dintr-o regiune plină de mistere și primejdii, polul nord al pămîntului devine astfel un teren obișnuit pentru survolul avioanelor comerciale.

I. V. POPA

INTREPRINDEREA  
DE INDUSTRIE LOCALĂ  
**LAZAR ȐDŪN**  
TG MUREȘ



LANSEAZĂ  
NOUL  
PRODUS

**TRANSPARENTE**

PENTRU FERESTRE  
Rezistente, elastice, estelice, în diferite culori, modele și dimensiuni confecționate din bumbac și sîrmă de lemn. La comenzi mari executăm și montarea cu ajutorul echipei lor de tehnicieni.

COOPERATIVA

**OGLINZI,**  
**GEAMURI ȘLEFUITE,**  
**PERVAZURI, GLOBULI**  
**pentru POMI de IARNĂ**  
Articole tehnice din sticlă.

Tg.-Mureș.—Str. Arany János N  
Telefon : 2146

## AGENTIILE DE VOIAJ C.F.R.



DIN BUCUREȘTI  
ȘI PRINCIPALELE  
ORAȘE DIN ȚARĂ

EMIT:

BILETE DE CĂLĂTORIE ÎN ȚARĂ ȘI ÎN STRĂINĂTATE  
SUPLIMENTE PENTRU VAGOANE DE DORMIT  
TICHETE PENTRU TRENURI CU LOCURI REZERVATE  
SUPLIMENTE PENTRU TRENURI ACCELERATE  
ABONAMENTE DE ORICE FEL  
BILETE PENTRU CĂLĂTORII ÎN GRUPURI

Pentru a vă asigura confortul în timpul călătoriei,

**FOLOSIȚI VAGOANELE RESTAURANT, PRECUM ȘI RESTAURANTELE  
DIN PRINCIPALELE STAȚII.**

Sortimente bogate de preparate culinare, cofetărie și băuturi

## Știați că?...

Știați că vestitul erou al antichității, Hercules, anticipînd pe legendarul personaj al lui Swift — Gulliver, s-a luptat și el cu un popor de pitici. Înălți numai de un cot? Dar știați că întîlnirea sa cu acești străvechi liliputani, numiți de greci pigmei, a avut loc în una din peregrinările eroului pe țărmul apusean al Mării Negre, puțin mai la nord de orașul Varna? Aici socotește istoricul roman Plinius cel Bătrîn, în lucrarea sa de istorie naturală, că s-ar afla Țara Pigmeilor, unde femeile, ne spune legenda — erau mame la trei ani și babe la opt. Mici și urțiți, trăind în case zidite din coji de ou, folosind cu dibăcie arcul, pigmeii nu s-au dat înapoi să se măsoare cu cel mai vestit luptător al lumii vechi. Numai că, buni strategii, au ales un moment prielnic... pe cînd eroul dormea dus, la umbra unui pom. Vreți să cunoașteți rezultatul „bătăliei”? Hercules s-a trezit gidilat de săgețile pigmeilor, a ris, a pus mîna pe cițiva dintre ei și i-a dus în Grecia, ca pe niște curiozități.

Dar în afară de legendă, Plinius se bazează și pe un fapt: un oraș ar fi părăsit vreme îndelungată numele reginei pigmeilor, Gerania.

Ați auzit de trogloditi? Știți, desigur, că, sub acest nume, vechii greci cuprîdeau popoarele aflate pe o treaptă redusă de civilizație, care locuiau de obicei în caverne. Mai cunoscuți sînt troglodii de pe malul Mării Roșii, popor de păstori, ale căror vite coborau și ele la adăpost, în locuințele subpămîntene ale stăpînilor lor.

Mai puțin cunoscut este faptul că geografii antic greci Strabo, autorul primei geografii științifice, amintește într-una din scrierile sale că un asemenea popor ar fi locuit, cam cu două mii de ani înainte de era noastră, prin băltoacele Dunării și prin regiunea despre care Plinius afirmă că ar fi fost locuită de pigmei. Clima continentală de pe țărmurile Mării Negre și pînă-n cîmpia Dunării, cu gerul ei aspru din timpul iernii și cu arșița dogoritoare a verii, îndemna pe acești străvechi locuitori să-și caute adăpost în locuințe subpămîntene. Așa i-au întîlnit probabil vechii greci. Nu era vorba deci de un neam, ci de toate popoarele, care, dintr-un motiv sau altul, preferau să-și construiască locuințele sub pămînt.

Aurel Popa LISSEANU



## Din tainele frumuseții

CE ESTE O „MASCĂ DE FRUMUSEȚE”  
ȘI CUM SE APLICĂ



O cititoare din Brlad mă întreabă ce este o mască de frumusețe, cum se prepară și cum se aplică. Îi răspund pe această cale, și nu prin poștă, convinsă că subiectul interesează și pe alte cititoare ale acestei rubrici.

Masca este un tratament activ al tenului, foarte activ chiar, căci efectele lui se observă imediat. Având în compoziție elemente nutritive —vitamine, substanțe minerale, hormoni, grăsimi penetrante etc. — masca întinde pielea ridată, stimulează circulația în vasele sanguine periferice care hrănesc epiderma, micșorează porii dilatați și dă tenului o înfățișare netedă și catifelată. O altă acțiune importantă a măștii este aceea de rehidratare a epidermei, necesară în urma efectelor nefaste ale vântului și razelor solare.

Originea măștii de frumusețe se pierde în negura antichității. Se știe că frumoasa Cleopatra folosea o mască al cărei secret de compoziție n-a fost niciodată aflat, dar ale cărei efecte se pare că erau miraculoase.

Bazată, de-a lungul secolelor, pe extrase de ierburi rare și constituind un lux pe care și-l puteau permite numai marile curtezane, masca a evoluat o dată cu descoperirea vitaminelor și a hormonilor, ajungând la stadiul de necesitate în viața oricărei femei care ține la frumusețea ei.

Bărbații fac, în general, glume, pe socoteala aspectului sub care le apar soțiile atunci când își aplică masca (deși, în fond tuturor le place femeia care știe să-și întrețină frumusețea). De aceea e bine ca femeia să aleagă pentru această operație un moment în care nici soțul și — eventual — nici copiii să nu fie acasă. Acest lucru e posibil, deoarece aplicarea unei măști nu cere nici timp prea îndelungat și nici o frecvență riguroasă. Timpul de ședere sub mască se reduce la 20-30 de minute; cât despre frecvență, la vârsta de 25-30 ani, e suficient să se aplice o dată pe lună. Numai de la 40 de ani în sus tratamentul poate să ajungă pînă la o dată pe săptămână.

Masca trebuie să fie indicată, în general, de către un medic dermatolog sau un cosmetician, care vor face prescripția în funcție de caracteristica tenului — gras sau uscat. Ea se aplică după ce s-a spălat bine fața cu apă și săpun. Compoziția se întinde ca o pastă pe toată fața și pe gît, exceptînd numai pleoapele, pe care se aplică comprese cu apă de trandafiri, cu ceai de tei sau de mușețel. După douăzeci de minute, în care timp se recomandă șederea în pat și, pe cît posibil, la întuneric, fața se curăță cu ajutorul unui burete moale, muiat în apă caldă. Se șterge apoi cu prosopul și se tamponează ușor pielea cu o bucată de vată imbibată în apă de trandafiri.

În lipsa medicului sau a cosmeticianului, se poate folosi masca simplă, inofensivă, făcută din ou, care e foarte bogată în substanțe nutritive. Trebuie să se țină seama numai că albușul e astrin-

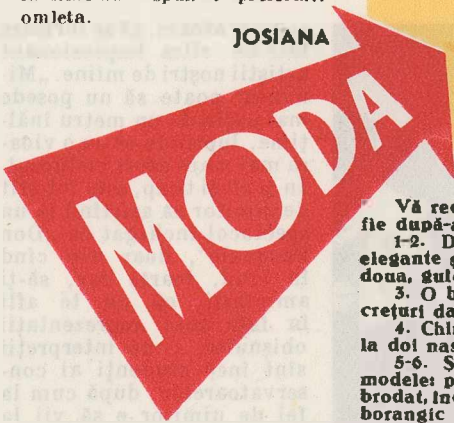
gent — deci indicat pentru tenurile grase — iar gălbenușul, gras — bun deci pentru tenurile uscate.

Prin urmare, pentru un ten gras se folosește numai albușul bătut și amestecat cu o linguriță de zeamă de lămie, iar pentru unul uscat, se bate gălbenușul, la care se adaugă o lingură de smîntînă proaspătă. În sfîrșit, pentru tenurile normale — adică nici prea grase, nici prea uscate — se recomandă atît gălbenușul, cît și albușul, bătute împreună.

Un singur lucru — repet: evitați să aplicați masca în fața soarelui, mai ales cînd e vorba de una făcută din ou.

Dacă e mai malicios, dar fi în stare să vă spună că preferă... omleta.

JOSIANA



Vă recomandăm în pagina de față cîteva modele de bluze care pot fi purtate fie la serviciu, fie după-amiaza sau seara, oferind totdeauna o tinută elegantă și de bun gust.

1-2. Dintr-o stofă subțire, de preferat într-o culoare pastel, aceste două bluze, în același timp elegante și practice. Remarcați la prima fronzurile de pe bust și mineca chimono, iar la cea de-a doua, gulerul cu revere late, alungînd pînă la umeri.

3. O bluză sport, cu mineca chimono, ce se formează din tăietura plăcii. Două mici grupuri de crețuri dau lîrgime bustului.

4. Chimonoul își cere din nou drepturile. Priviți această originală tăietură a bluzei încheiate la doi nasturi, al cărei mic buzunăraș se formează din tăietura minecii.

5-6. Și pentru seară, bluză și fustă rămîn un ansamblu elegant. Vă recomandăm aceste două modele: prima bluză își capătă nota de originalitate prin garnitura de dantelă sau din material brodat, încheiată printr-o funduliță de catifea, cea de-a doua — confecționată din mătase naturală, borangic sau nylon — prin mineca sa bogată, prinsă în cute largi pe umăr.

NU UITAȚI:

LA 5 ȘI 20 AL FIECĂREI LUNI  
REVISTA **REBUS**



Cooperativa  
„METALUL”  
Or. Stalin

Execută din sîrmă:

Articole de menaj și lucruri  
mecanice.

De asemenea, prestează orice servicii de  
specialitate (în ramura metal) pentru deservirea populației.

Pentru sezonul de vară

cereji  
la toate magazinele de specialitate.

*Încălțămintea  
de pînză*

produsă de  
FABRICA „8 MAI”  
MEDIAȘ



Rezistentă  
Suplă  
Elegantă





Scenă din „Pigmalion” interpretată de studenți bucureșteni.



Mihăilescu Cristina, elevă în clasa a VIII-a a Școlii de muzică din Cluj, cântând „Rondo” de Beethoven.



Cvintetul de suflători al Conservatorului „Gheorghe Dima” din Cluj.

# FESTIVALUL SPERANȚELOR ARTISTICE

Stampele de acum două veacuri au fost — cred — primele care au lansat mitul „copilului minune”: Mozart, abia ajungând cu degetele la claviatură, Mozart în haine de curte cu o spadă mai mare decât el, farmecă sau mai bine zis uimește saloanele aristocrate cu precocitatea geniului său. Cîți părinți nu au sperat, de atunci pînă astăzi, cînd copiii atingeau fie și întimplător o clapă de pian sau un arcuș de vioară, că odraslele lor vor

reedita legenda adevărată a lui Mozart!...

Firește, „copii minune” mai există; mai există însă o altă minune, mai puțin spectaculoasă, dar poate și mai semnificativă: aceea care face ca în multe orașe ale țării noastre, în școli populare de artă și în școli elementare sau medii de muzică și în

O ultimă repetiție înainte de intrarea în scenă. Tatăl — profesorul de vioară Gh. Sirbu — și fiica — Mariana Sirbu, elevă în clasa a II-a a Școlii medii de muzică din Iași.



Ioana Kozargian, studentă în anul V al Institutului de Artă Plastică din București, discutînd cu cîțiva vizitatori ai expoziției studențești despre lucrarea ei „Maternitate”.



Viitoarele balerine clujene

conservatoare, să se formeze într-un ritm impresionant artiștii noștri de mine. „Minunea” poate să nu posedă mai puțin de un metru înălțime, luptîndu-se cu o vioară mai mare decît virtuosul. În același timp, este tot atît de uimitor ca asistînd la un spectacol încheiat ca „Don Pasquale”, doar din cînd în cînd, foarte rar, să-ți amintești că nu te afli în fața unei reprezentări obișnuite, ci că interpreții sînt încă studenți ai conservatoarelor; după cum la fel de uimitor e să vii la teatru pentru a-i judeca critic pe interpreții-studenți și pe regizorul student și să pleci fermecat de Bernard Shaw, al cărui „Pigmalion” purta într-atîta pecetea autenticității, încît noțiunea de competiție didactică rămînea abandonată în foaier. Aceste minuni sînt de alt soi decît cele oferite cu două sute de ani în urmă de Mozart; dacã în cazul unui geniu precoce se poate presupune că tînrul respectiv își va croi drumul printre oricîte piedici, miile de elemente înzestrate ale unui popor, educate lent și cu răbdare, formează armata de nădejde a viitoarei generații de artiști. Desigur, acestea nu pot fi descoperite și formate decît printr-un spri-

jin activ al statului și specialiștilor, printr-o rețea a învățămîntului artistic care, întocmai galeriilor din mine, pătrund tot mai adînc înspre aurul tinerețelor noastre talente artistice. Cel de al treilea festival republican al elementelor fruntașe din școlile și institutele de artă înfățișează „șutul” unui singur an. Dar iată că bogăția lui depășește capacitatea scenelor bucureștene — a Ateneului, a Dalles-ului, a Teatrului C.C.S. — depășește spațiul unei săptămîni în care sînt folosite și diminețile, și după-amiezele, și serile. Cronicarul care cu ani în urmă avea rolul lui Diogene în căutarea unei speranțe, acum ridică din umeri exasperat dar și încîntat în fața revărsării de talente tinere: „despre cine să scriu mai întîi și pe care să-l las deoparte?” Pentru a nu nedreptăți pe nimeni, vom evita numele, rezumîndu-ne a prezenta aceste cîteva fotografii luate în zilele festivalului. Auditori, spectatori, iubitori de artă, puteți fi liniștiți: recolta viitorului se arată bogată!

I. H.

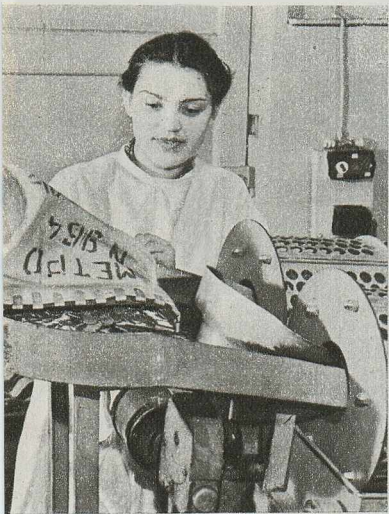
Fotografii de I. SERBAN

Dimitru Brebenel și Valeria Savu, studenți ai Conservatorului „Ciprian Porumbescu” din București, în „Faust”.

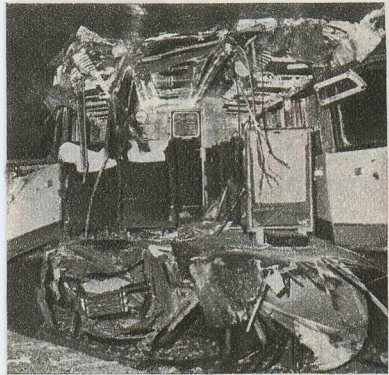




# ÎN JURUL GLOBULUI



**ORTAREA ȘI NUMĂRAREA AUTOTĂ A MONEDELOR.** La filialele Băncii Stat a Uniunii Sovietice s-au introdus niște mașini care sortează și numără automat monedele, reducând astfel în mod considerabil volumul de muncă. Fotografia noastră este înfățișată o astfel de mașină, în care tocmai se introduce un mare număr de monede provenind din automatele metroului din Moscova.



**UN GROAZNIC ACCIDENT** s-a produs în Codogno din apropiere de Milano. Pe o șosea deasupra, expresul Milano-Roma s-a prăbușit în plină viteză cu un autocamion. Au fost numeroase victime. Fotografia, unul dintre vagoanele distruse, după accident.



**TUPOARE ȘI NEMULȚUMIRE** au provocat-o dintre modelele de rochii prezentate de casele de modă din Paris în acest an. Adăugând o totală lipsă de simț estetic și originalitate din partea creatorilor lor, unele dintre noile modele au întâmpinat justificat și durabile critici din partea parizienilor. În fotografia, două asemenea mostre...



**VECHEA ȘI NOUA INDIE.** Cu prilejul aniversării independenței Indiei, la Delhi s-au desfășurat un carnaval și o paradă de care au făcut parte remorcate de tractoare moderne, simbolizând îmbinarea vechii tradiții naționale cu opera de modernizare a Indiei.



**SCORMONIND PRIN GUNOAI.** Vienna, ca și celelalte mari orașe apusene, prezintă același contrast izbitor între centrul luxos și periferiile mizerabile. Fotografia de față ilustrează tocmai acest fapt: oameni nevoiași scormonesc mormanele de gunoale de la marginea Vienei. În nădejdea de a găsi ceva valoros.



**PATRU DEODATA.** Au venit pe lume în familia zidarului Griebner din localitatea Lauchhammer-Süd, Republica Democrată Germană. Cel patra gemen — pe nume Frank, Roswitha, Regina și Herdlinde — vor fi crescuți în condiții optime, întrucât tatăl și-a construit recent o locuință proprie cu șase camere.

**UNUL DIN CELE MAI VECHI MANUSCRISE BULGARE** este Evanghelia lui Ivan Aleksandr, datând din anul 1356 și conținând 286 file. Manuscrisul are o mare valoare artistică datorită celor 366 stampe pictate pe foile de pergament ale Evangheliei. În prezent acest interesant manuscris se află la British Museum din Londra, unde a fost adus în anul 1837.



**O NOUĂ „MICRO-CILINDRATĂ”** a început să fie construită în Uniunea Sovietică. Mașina are două locuri și este înzestrată cu un motor special, în spate, care îi asigură o viteză de peste 90 km pe oră. Extrem de economică, noua „micro-cilindrata” va fi pusă în comerț la un preț mult inferior tuturor mașinilor populare existente.

**E**pisodul morarului vrăjitor Sampo din celebrul poem finlandez „Kalevala” alcătuiește subiectul noii coproducții sovieto-finlandeze, pe care o realizează A. Ptuško, după un scenariu de V. Vitkovič și G. Iarfeld.

**C**ontele de Luxemburg, melancolică operetă a lui Lehár, va fi transpusă pe ecran, în color, de către studiourile din Berlinul de Vest. Filmul va fi realizat de regizorul Werner Jacobs, cu o echipă de tineri cântăreți și actori.

**R**egizorul american Sam Zimbalist, care pregătește o reeditare a celebrului film „Ben-Hur” în care a triumfat pe vremea filmului mut Ramon Novarro, și-a propus să readucă în studiu pe Grace Kelly, actriță care a abandonat Hollywoodul pentru a deveni soția principelui Monacului, Rainier al III-lea. Rolul oferit actualei principese este cel al... fectoarei Maria!?

**A** început să ruleze pe ecranele din Iugoslavia noul film al regizorului Joza Gale, „În țară străină”, ai cărui eroi sînt un grup de soldați italieni rătați în munții Bosniel, după înfrîngere. Publicul apreciază adîncă umanitatea a filmului realizat pe baza scenariului scris de Mesa Selimovič.

**N**umărul filmelor pentru televiziune realizate la Moscova crește mereu. Printre cele mai noi realizări, cităm filmul muzical „Bagatelle”, după opereta lui Offenbach, pe care l-a turnat regizorul N. Zinoviev, cu Ludmila Ghelovani în rolul titular.

**U**n film care iese din comun prin subiect ca și prin modul de tratare este „Istoria omenirii” pe care l-a realizat americanul Irwin Allen, în genul istoriei romanzate a lumii, concepute de olandezul Hendryk Van Loon. Filmul conține un prolog care se petrece în... Marele Tribunal Ceresc, tot restul peliculei fiind alcătuit din o suită de mici secvențe din felurite filme mute sau sonore, ilustrînd etape din istoria umanității.

**L**a conferința lucrătorilor din cinematografie care a avut loc în primele zile ale lunii martie la Moscova, s-au semnalat ca foarte promițătoare cîteva noi filme în curs de realizare. Printre ele: „Tinerete”, un film închinat Siberiei, și „Din Februarie pînă în Octombrie” — film care va vorbi despre mărșălașii din 1917. Acesta din urmă e realizat pe un scenariu de A. Kapler, în regia lui Mihail Romm.

**EDACȚIA: BUCUREȘTI** Casa Postală 3507 of. 33  
**PIATA ȘCINTEII** Tel. 7.60.10, Int. 1744

**ABONAMENTE:** la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din intraprinderi și instituții.

**PREȚUL ABONAMENTELOR:** 3 luni: 26 lei  
6 luni: 52 lei  
un an: 104 lei



*Pentru noul sezon...*  
**NOI MODELE DE ȚESĂTURI**



MARINA

FLORELA

PRIMAVARA

SILVIANA

FLORELA

D. ȘERBU

SILVIANA

VIOLETA

MARINA

**ALEGETI PENTRU ROCHIA DVS. ȚESĂTURA PREFERATĂ**  
DELA MAGAZINELE COMERTULUI DE STAT

PREȚUL 2 LEI